Sociaal-Economisch

VLAAMS BELANG

Sociaaleconomisch programma

Sociaal-Economisch

VLAAMS BELANG

Een beter Vlaanderen voor een lagere prijs

Uitgave: Vlaams Belang Studiedienst (2012).

Het Vlaams Belang dankt alle partijleden die hebben bijgedragen aan de totstandkoming van de vele standpunten die in deze brochure uitgebreid worden toegelicht. Bovendien is dank verschuldigd aan Hans Verreyt voor de opmaak van deze publicatie.

‘Een beter Vlaanderen voor een lagere prijs!’

Sociaaleconomisch programma van het Vlaams Belang

Inhoudstafel

I. Een beter Vlaanderen ..... p. 7

II. Meer Vlaanderen ..... p. 21

III. Een lagere prijs - publieke financiën en fiscaal beleid..... p. 39

IV. Meer welzijn - sociaal beleid ..... p. 61

V. Een modern ondernemingsklimaat ..... p. 95

VI. Vlaanderen in Europa, Vlaanderen in de wereld ..... p. 137

I. Een beter Vlaanderen

De sociaaleconomische kloof tussen Vlaanderen en Wallonië is zodanig groot geworden dat een federaal beleid gedoemd is te falen. Daarenboven ontbreekt het de Gewesten aan elke vorm van bevoegdheid om een eigen beleid te voeren, gericht op eigen noden en troeven. Het mag dus niet verwonderen dat België en dus ook Vlaanderen in nagenoeg alle socio-economische internationale rangschikkingen achteruitboert. Vlaanderen heeft de mogelijkheden en de troeven om opnieuw tot de economische wereldtop te behoren, de beste garantie om de welvaart en het welzijn voor alle Vlamingen te garanderen. Enkel een drastische ommezwaai, de overdracht van alle relevante bevoegdheden, kan - in voorbereiding van de oprichting van de Vlaamse Republiek - hiervoor zorgen.

1. Beginselverklaring

De beginselverklaring van het Vlaams Belang (2004) schetst de krijtlijnen waarbinnen het sociale en economische programma tot stand komen.

- Het Vlaams Belang over eigendom en vrijheid van ondernemen: *"Ook eigendom en de vrijheid van ondernemen - grondslagen overigens van economische ontwikkeling, tewerkstelling en welvaart - zijn wezenlijke vrijheden van onze samenleving."*
- Het Vlaams Belang over de uitwassen van de prestatiemaatschappij en het subsidiariteitsbeginsel: *"In een gezonde gemeenschap worden de uitwassen van de prestatiemaatschappij beteugeld.*

De overheid speelt hier, met respect voor het subsidiariteitsbeginsel, een weldoordachte rol."

- Het Vlaams Belang over soberheid en fiscaliteit: *"De overheid en het politiek bestuur treden dus in principe sober en terughoudend op. Hieruit vloeit voort dat de partij bijvoorbeeld steeds zal opkomen voor de laagst mogelijke fiscale druk en tegen verkwisting."*
- Het Vlaams Belang over solidariteit: *"Een menswaardige gemeenschap bestaat niet uit geïsoleerde individuen. De vrije mens is immers verankerd in de wezenskenmerken van zijn volk en van zijn cultuur. Solidariteit is de wisselwerking tussen de mens en die kleinere en grotere gemeenschappen waartoe hij behoort. De volksgemeenschap van burgers, die voldoende verbondenheid hebben met elkaar, op grond van culturele identiteit of op grond van een gemeenschappelijke geschiedenis en beschaving, is ter aanvulling van het gezin en de omgeving, een sterke grondslag voor solidariteit met zwakkeren in het algemeen, de gehandicapten en de zieken in het bijzonder."*

2. De principes

Gecorrigeerde markteconomie. Het Vlaams Belang kiest bewust voor een gecorrigeerde markteconomie, vervolledigd door een verantwoorde openbare productie van levensnoodzakelijke collectieve diensten. Uiteindelijk zijn de overheidsuitgaven steeds te financieren door belastingen en heffingen die echter

het voortbestaan van de ondernemingen, maar ook de levenskwaliteit van de burgers, niet mogen hypothekeren. De concurrentiekracht van ondernemingen is immers van strategisch belang om de welvaart in stand te houden of te vergroten.

Micro-economisch aanbodmodel. Het Vlaams Belang bepleit voor Vlaanderen het sociaal en ecologisch gecorrigeerd micro-economisch aanbodmodel. Hierin ligt de klemtoon op een beleid dat van onderuit wordt bepaald en dat alle ruimte laat aan mensen en ondernemingen om zich vrij te ontplooien. De overheid heeft in dit model niet meer de centrale rol van degene die de consumptie probeert te beïnvloeden om de economie te doen aantrekken, in tegenstelling tot het klassieke Keynesiaanse beleid. In tegenstelling tot dit klassieke beleid legt een aanbodeconomie de nadruk op de aanbodzijde door de productie te bevorderen. De overheid moet investeren, werken en risico nemen belonen in plaats van af te straffen. De opvatting die in het micro-economisch model centraal staat, is dat unieke kansen op de markt (zoals lage belastingen of technologische innovaties) de economie sneller kunnen doen groeien, wat maximale speelruimte geeft aan alle bedrijven en aan startende ondernemers en kmo's in het bijzonder. Kmo's maken immers de ruggengraat uit van de Vlaamse economie. Het model geeft ook de beste kansen om de hoge productiviteit van de Vlaamse werknemers te verzilveren, evenals de wetenschappelijke en technische innovatie en de eco-

nomische structuur van Vlaanderen in Vlaamse handen te verankeren.

Vrijheid om te ondernemen. De sobere overheid belemmert de ondernemingsvrijheid zo weinig mogelijk. De beslissingsbevoegdheden komen conform het subsidiariteitsbeginsel zoveel mogelijk toe aan de lagere niveaus. Dit impliceert een drastische vermindering van de overheidsinmenging. Het subsidiariteitsbeginsel dient echter genuanceerd wanneer de middenstand in het gedrang dreigt te komen. Een afgeslankte overheid zal effectief het hoge overheidsbeslag verminderen en zorgen voor de noodzakelijke zuurstof voor de ondernemingen.

Keuzevrijheid. Vrijheid geeft de ondernemende mens de kans om een professionele activiteit te kiezen die het beste past bij de eigen talenten en voorkeuren. Door de keuze voor scholing, arbeid en voor specifieke professionele initiatieven die goed aansluiten bij de eigen persoon, komt de meeste toegevoegde waarde voor de gehele samenleving en dus economische ontwikkeling vrij. Het economische leven, met andere woorden, sticht mee onze gemeenschap. Meer nog: het heeft een sociale opdracht.

Eigendomsrecht. Het Vlaams Belang heeft groot ontzag voor de scheppende kracht van de mens en haar resultaten. Daarom wensen wij het privaateigendom in al zijn vormen te beschermen en te stimuleren. Het verwerven van eigendom en het doen

gelden van rechten op uitvindingen is essentieel voor een samenleving die vrijheid en verantwoordelijkheid hoog in het vaandel wenst te dragen.

Subsidiariteit. Subsidiariteit betekent dat een beleidskwestie niet op een 'hoger' overheidsechelon aan de orde moet zijn wat een 'lager' overheidsniveau - dicht bij de eindbestemmelingen van het beleid: de bevolking - even doelmatig, maar kosteneffectiever kan uitvoeren. De centrale rol van de federale en Vlaamse overheidsinstanties inzake fiscaliteit is toe aan herziening: gemeenten en steden of hun samenwerkingsverbanden zouden een fiscale autonomie moeten kunnen verwerven, waardoor ze een beleid kunnen voeren dat aangepast is aan de kansen en behoeften van hun streek. In elk geval is het zaak om ondoelmatige geldstromen van het ene naar het andere overheidsniveau zoveel mogelijk te kortwieken.

Bovendien is het plausibel dat sociaaleconomisch overleg in toenemende mate eveneens dient te beantwoorden aan het principe van de subsidiariteit. Door een arbitrerende rol van de centrale overheid op basis van sociaaleconomische wetgeving zouden lokale overheden en bedrijven in de toekomst samen een beleid kunnen opzetten en ten uitvoer brengen dat is aangepast aan streekgebonden behoeften. Ook dat is subsidiariteit. Vlaanderen is zeker niet te klein voor een dusdanige decentralisatie. Het criterium van economisch beleid in Vlaanderen moet dus meer de *streek* zijn en minder de *bedrijfstak*, met in

het bijzonder meer aandacht voor zogenaamde 'economisch kwetsbare regio's'.

Subsidiariteit mag echter niet leiden tot de vorming van baronieën. Al te vaak worden intercommunales en andere besturen omwille van puur politieke redenen gebruikt om de macht van de meerderheid te versterken. Om machtsmisbruik en vriendjespolitiek geen kans te geven, moeten dergelijke besturen representatief worden samengesteld waarbij alle verkozen strekkingen aanwezig zijn.

Gemeenschapszin. Het Vlaams Belang gelooft in arbeidsethos. Door te werken, te produceren of diensten te verstrekken, draagt een mens niet enkel *financieel* bij aan de samenleving (door overheidsbeslag op het loon bijvoorbeeld), maar ook *moreel*. Werken is steeds samen-werken en op die manier gemeenschap en samenhorigheid van het volk daadwerkelijk in de realiteit omzetten. De kwaliteit van afgeleverde producten en diensten weerspiegelt idealiter de wil tot gemeenschap en solidariteit van producerende en dienstverlenende mensen in Vlaanderen. De slagkracht en de mogelijkheden tot innovatie van een moderne (diensten-)economie zitten overwegend in de mens en minder in grondstoffen (olie, ertsen, maar ook werklust van mensen).

Loon naar werken. Beloning voor economische meerwaarde en verdienste naar inzet is onder meer geldelijk gewin dat werknemers halen uit hun ar-

beid, werkgevers uit het gedegen uitbaten van hun bedrijfsvestigingen en beleggers uit aandelen en obligaties. Maar het is meer dan dat: het is bijvoorbeeld eveneens de reputatie van bekwaamheid en objectiviteit die een wetenschapper verwerft op basis van zijn expertise en wetenschappelijke publicaties. Het is ook de 'rating' waarop een overheidsobligatie prat kan gaan en waarop ambtenaren en hun minister zich kunnen beroemen. In tegenstelling tot gemeenschapszin is verdienste voor één persoon zelden in uiteenlopende omstandigheden van toepassing. Bovendien is iemand nooit in alle stadia van zijn loopbaan even verdienstelijk. Voor sommigen groeit een goede reputatie langzaam, maar gestaag, terwijl anderen heel wat pieken en dalen kennen. De bereidheid kennis en vaardigheden te verwerven tijdens de loopbaan, vormt het bindteken in de alledaagse praktijk tussen gemeenschapszin en verdienste. Het Vlaams Belang is er daarom sterk voorstander van om, naast het aantal dienstjaren of diploma's en naast opgedane ervaringen, andere verworven kundigheden financieel te belonen.

3. De taak van de overheid

De rol van de overheid bestaat er in de eerste plaats in een klimaat te scheppen dat ondernemers de ruimte laat om creatief en innoverend te handelen. Een gunstig ondernemingsklimaat is enkel mogelijk wanneer de (para-)fiscale druk daalt, de administratieve overlast verdwijnt, een transparante en rechts-

zekere regelgeving aanwezig is en de nodige stimulansen voorhanden zijn. Vrije mededinging moet spelen binnen de grenzen van solidariteit en verantwoordelijkheid, zoals ze door de soevereine nationale overheid als vertegenwoordiger van het volk bepaald worden. Inzake het algemeen belang heeft de overheid de plicht om in alle *levensnoodzakelijke behoeften* van de bevolking te voorzien, waar zij niet in staat is deze door hun schaarste op eigen kracht te verwerven of wanneer de markteconomie faalt bij het aanbieden van deze goederen en diensten.

Sociale zekerheid. De organisatie van de sociale zekerheid kan niet overgelaten worden aan de vrije markt. Ieder lid van de volksgemeenschap dat het nodig heeft, heeft recht op sociale bijstand. De overheid heeft de plicht dit basisrecht te garanderen en van privatisering van de basisverzekering kan dus geen sprake zijn. Sociale zekerheid is en blijft een kerntaak van de overheid. Toch kan de markt een rol spelen en met name in het aanbieden van aanvullende verzekeringen, zoals bijvoorbeeld het pensioensparen. Dergelijke initiatieven moeten door de overheid gestimuleerd worden.

Doorzichtige solidariteit. Het Vlaams Belang is voorstander van een Vlaamse solidariteit tussen jongeren en ouderen, tussen rijken en armen, tussen gezonden en zieken. Dat solidariteitsprincipe was, is en zal voor het Vlaams Belang altijd verbonden blijven met het scheppen van sociale zekerheid. Een

dergelijk opvangnet van sociale voorzieningen wordt overal uitgebouwd tussen mensen die tot hetzelfde volk behoren. Dat sluit natuurlijk niet uit dat een volk ook solidair kan zijn met andere, minder welvarende of noodlijdende volkeren. Maar deze vorm van solidariteit moet altijd op vrijwillige en doorzichtige basis gebeuren. Wij hebben in eerste instantie een verantwoordelijkheid ten aanzien van ons eigen volk.

Ook het Vlaams Belang is gewonnen voor solidariteit binnen een Europees kader tussen Vlamingen en andere volkeren, waaronder - waarom niet? - het Waalse. Maar deze solidariteit moet altijd vrijwillig zijn, doorzichtig, onderhandeld en natuurlijk ook efficiënt en eindig. Deze voorwaarden werden in België nooit vervuld. De geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië zijn geautomatiseerd, afgedwongen en totaal ondoorzichtig. Dit heeft niets meer met solidariteit, maar alles met georganiseerde diefstal te maken. De transfer in de sociale zekerheid bedraagt jaarlijks meer dan 4,7 miljard euro, geld dat Vlaanderen kan gebruiken voor meer en betere sociale zekerheid voor de Vlamingen.

Efficiënte overheid. De kerntaken van de overheid, zoals openbare dienstverlening, mogen niet geprivatiseerd worden. Samenwerking met de private sector kan deze taken echter wel optimaliseren. De overheidswerking moet voldoen aan ondubbelzinnige resultaatsverbintenissen. Transparante en publieke procedures moeten de controle waarborgen. Een

volledige depolitisering van de resterende overheidsbedrijven is hiervoor een noodzakelijke eerste voorwaarde. Eenvoudige structuren zullen de efficiëntie ten goede komen. Voorbereidende en uitvoerende niveaus die hun rendabiliteit niet kunnen bewijzen, moeten verdwijnen.

Vlaamse overheidsbedrijven moeten alle kansen krijgen om een technologische voortrekkersrol te spelen en zo een gunstige concurrentiepositie te verwerven. Partnerschap in Onderzoek & Ontwikkeling (O&O) met onderzoeksinstellingen is hiervoor de aangewezen piste.

Op wetgevend en fiscaal vlak stelt de overheid zich te veel op als bemoeizieke schoonmoeder. Particulieren en bedrijven worden overspoeld door nieuwe wetten en reglementeringen. Onze bevolking gaat gebukt onder een complexe fiscaliteit. Een belastingvereenvoudiging en een drastische inperking van de regelgeving is noodzakelijk. Het huidige kluwen van overheidsmaatregelen om (beginnende) bedrijven te stimuleren is niet alleen duur, maar ook ondoeltreffend. Een vermindering van de administratieve rompslomp moet nog meer resultaten opleveren. Ondanks het stijgend succes van het ondernemingsloket (KBO, de Kruispuntbank van Ondernemingen) blijven verschillende toepassingen moeilijk of niet toegankelijk voor bepaalde categorieën ondernemers en met name voor vrije beroepers. Hier is nog veel werk aan de winkel.

Vlaamse verankering van strategische sectoren. In het recente verleden zijn meerdere Belgische 'steraandelen' uit de BEL 20-index verdwenen. Het Franse Total kocht Petrofina. Zowel Tractebel, Powerfin als Electrabel gingen naar Suez/Gaz de France en kwamen eveneens bij onze zuiderburen terecht. De Belgische energievoorziening is ondertussen in grote mate afhankelijk van het buitenland, Frankrijk in het bijzonder. Terwijl onze regering het belang niet lijkt in te zien van een Vlaamse verankering in strategische sectoren, beschermt de Franse regering meerdere bedrijfstakken tegen ongewenste buitenlandse overnames. Ze paste de monetaire en financiele regelgeving aan om de controle te behouden over deze sectoren. In Nederland is de zakenwereld zelf bewust van het belang van een binnenlandse controle in strategische ondernemingen. De Nederlandse bedrijfsleiders zien er zelf op toe, zonder politieke inmenging en zonder extra regels en wetten, dat ze de controle in handen houden.

Voor het Vlaams Belang moeten sleutelsectoren van de economie, zoals transportwegen, openbare dienstverlening, nutsvoorzieningen, energiebevoorrading en de banksector, afgeschermd worden van buitenlandse overnames en zoveel mogelijk onder Vlaamse controle blijven. Deze verankering gebeurt bij voorkeur door de ondernemers zelf, maar indien nodig moet de overheid kunnen ingrijpen. Verder bepleit onze partij een Vlaamse controleparticipatie in het eigen vermogen van de overheidsbedrij-

ven Belgacom, De Post en Belgocontrol, terwijl de NMBS gesplitst moet worden in een Vlaamse en een Waalse maatschappij. Aan het Vlaams energiebedrijf dient een veel ambitieuzere invulling te worden gegeven.

Werknemersparticipatie. Naast de overheid kunnen ook de bedrijven zelf zorgen voor een betere verankering van hun aandelen. Dit kan door de werknemers vrijwillig te laten participeren in het aandelenkapitaal van de onderneming. Dit betekent dat de vergoeding voor de geleverde arbeid naast het loon bestaat uit een betaling in bedrijfsaandelen. Dankzij dergelijk systeem kan een bedrijf rekenen op een stabiel aandelenpakket dat in Vlaanderen verankerd is, waardoor het gemakkelijker beursstormen en (buitenlandse) overnamepogingen kan doorstaan. De werknemer wordt meer betrokken bij het bedrijf door het uitzicht op deelname in de toekomstige winst (dividend) en een meerwaarde (verkoop aandelen), wat leidt tot betere prestaties. Via de algemene vergadering krijgen de werknemers trouwens rechtstreeks inspraak in het ondernemingsbeleid.

Beteugeling van excessen. Het vrijemarktprincipe is niet absoluut. Indien het optreden van een bepaalde marktpartij schade toebrengt aan derden - of erger: het economisch systeem in gevaar brengt - moet de overheid optreden. Indien bijvoorbeeld het bonusbeleid in de financiële sector leidt tot onverantwoorde risico's voor het financiële systeem,

moet dit aan banden worden gelegd. Of nog, als een energiemonopolist Vlaanderen behandelt als een economisch wingewest, moet er regulerend worden opgetreden. Het Vlaams Belang is voorstander van het individueel recht op staken en van het individueel recht op werken, maar vakbonden mogen niet langer ongestraft zware schade toebrengen aan derden of de economie, zoals maar al te vaak gebeurt bij stakingen of andere vakbondsacties.

II. Meer Vlaanderen

Vlaanderen en Wallonië hebben een verschillende economische structuur en ze gaan verschillend om met overheidsgelden. De federale overheid wil geen voeling krijgen met de gewestelijke economische realiteit en slaagt er niet in de uiteenlopende besteding van publieke middelen te verantwoorden. De ondernemingszin die in hoofdzaak in Vlaanderen heerst, wordt niet gestimuleerd, de rechtszekerheid van werknemers en werkgevers wordt sterk ondermijnd en bovenop dat alles komt een hoog overheidsbeslag op de tewerkstelling.

Homogene bevoegdheden. Een unitair beleid is nooit optimaal voor de verschillende deelgebieden, aangezien geen rekening kan gehouden worden met de specifiek regionale troeven, noden en wensen. In dat verband werkt de huidige bevoegdheidsverdeling in heel wat beleidsdomeinen eerder verlammend. De bevoegdheidsverdeling inzake arbeidsmarktbeleid bijvoorbeeld, belet dat de Gewesten zelf substantieel de werkloosheid kunnen beïnvloeden. Inzake het energiebeleid is de verdeling van de bevoegdheden dermate onoverzichtelijk en complex, dat dit uiteindelijk enkel tot een steeds grotere kost voor de consument leidt. De overheveling van de nog federaal gebleven bevoegdheden naar de deelstaten zullen een doeltreffender en kostenefficiënter beleid op maat van de betreffende regio toelaten. Op basis van het subsidiariteitsprincipe betekent een overdracht van bevoegdheden uiteraard steeds een overdracht naar beneden, naar een lager niveau. Van een her-

federalisering of overdracht naar boven kan geen sprake zijn.

1. Fiscale autonomie en budgettaire maatregelen

Gezien de sterk uiteenlopende visie op economische ontwikkeling, ondernemen en fiscaliteit van de twee grote Belgische Gewesten, is fiscale autonomie eerder noodzakelijk dan wenselijk. De voordelen van een zelfstandig fiscaal beleid zijn niet te onderschatten.

Ten eerste geeft fiscale autonomie de mogelijkheid om een beleid te voeren dat dichter bij het volk staat. Hoe dichter het beleid bij het volk staat, hoe democratischer het door het volk ervaren wordt.

Ten tweede is de mate van socioculturele samenhang bepalend voor de marge van fiscale verschillen. Hoe kleiner deze samenhang, hoe meer ruimte er bestaat voor fiscale en economische differentiatie. De socioculturele samenhang wordt onder meer bepaald door de visie op het overheidsbeleid in de verschillende regio's en de mate waarin er een regio-overstijgend natiegevoel heerst. Er zijn slechts weinig staten in Europa waar hierover een dergelijk groot verschil bestaat tussen de regio's als tussen Vlaanderen en Wallonië.

Ten derde leidt fiscale concurrentie normaliter tot een neerwaartse druk op de belastingtarieven. De potentiële emigratie, de mobiliteit van personen en

vennootschappen en de drang van overheden om deze productieve (belastbare) subjecten te houden, zorgen ervoor dat de overheid de belastingen zo laag mogelijk houdt. Gezien de torenhoge fiscale druk in België zou fiscale concurrentie tussen Vlaanderen en Wallonië tot lagere belastingen leiden.

Volledige fiscale autonomie veronderstelt dat Vlaanderen alle belastingen en bijdragen autonoom bepaalt en int. Fiscaliteit vervult immers voor de overheid de functie van inkomstenbron zonder dewelke ze niet in staat is om haar bevoegdheden op een correcte manier uit voeren. Fiscaliteit is het socio-economische beleidsinstrument bij uitstek. De bepaling van de tarieven en de inning van volgende belastingen moeten binnen afzienbare tijd een volledige Vlaamse bevoegdheid worden. Het gaat om de vennootschapsbelasting, de personenbelasting, de belasting over de toegevoegde waarde (btw), de douanerechten en de accijnzen.

Splitsing staatsschuld. Totale fiscale autonomie is niet mogelijk zonder een volledige verdeling van de overheidsschuld tussen Vlaanderen en Wallonië omdat de federale overheid in een dergelijk scenario niet langer over de middelen beschikt om de rentelasten te blijven betalen, maar ook om de regio's tot meer verantwoordelijkheid aan te zetten. De opdeling van de schuld moet overeenkomstig de - Waalse of Vlaamse - veroorzaker van de opgenomen kredieten gebeuren. De splitsing kan ook gebeuren volgens

oorsprong, volgens oppervlakte, volgens bevolking of volgens de hoogte van het bruto regionaal product. Ongeacht wat de uiteindelijke uitkomst van onderhandelingen over de staatsschuld wordt, moet het Vlaams uitgangspunt het oorsprongsprincipe zijn. Iedere afwijking van dit principe moet als een tegemoetkoming van Vlaanderen aan Wallonië worden gezien. Bij de schuldverdeling zal het behoud van het vertrouwen van de obligatiehouders cruciaal zijn. Elke onzekerheid over de toekomstige schuldverplichtingen zal leiden tot paniekverkopen van Belgisch schuldpapier. De verdeling moet dan ook transparant gebeuren en met alle mogelijke waarborgen door de Vlaamse en Waalse opvolgerstaten van België wat intrest en kapitaalaflossingen betreft.

Vlaamse publieke financiën. De budgettaire realisaties van de Gemeenschappen en Gewesten spelen een belangrijke rol bij de globale Belgische begrotingsresultaten. Traditioneel bouwt Vlaanderen overschotten op of werkt het de tekorten binnen een redelijke termijn weg, terwijl de andere entiteiten ondermaats presteren. Omwille van de federale loyaliteit hypothekeren de Vlamingen hun welvaart, Wallonië daarentegen heeft enkel oog voor de eigen prioriteiten. Binnen de voorlopige Belgische context moeten de begrotingsinspanningen op een eerlijke manier verdeeld worden over het federale niveau, de deelgebieden en de lagere overheden. Dit betekent dat de Gewesten naast de verantwoordelijkheid over hun uitgaven ook de volledige soevereiniteit over hun ontvangsten

krijgen, in tegenstelling tot de huidige dotatiebegrotingen. Om de deelgebieden toe te laten zo optimaal mogelijk de begrotingsnormen te halen, is een eigen begrotingsbeleid met volledige budgettaire bevoegdheden - inclusief fiscale - onontbeerlijk. Vlaamse begrotingsoverschotten dienen niet om de Belgische put te blijven dempen, waardoor nog minder middelen beschikbaar zijn voor een Vlaams beleid.

Sobere Belgische begrotingen. De federale begroting kampt traditioneel met een chronisch geldtekort. Door de torenhoge belastingdruk zijn nieuwe belastingen of verhogingen uit den boze. Een verlaging van de fiscale druk is daarentegen noodzakelijk om onze toekomstige economische groei te vrijwaren. Aangezien (a) eenmalige operaties slechts bij hoge uitzondering gebruikt kunnen worden, (b) eventuele budgettaire meevallers conform het voorzichtigheidsprincipe niet in rekening gebracht kunnen worden bij de begrotingsopmaak en (c) de fiscale druk naar omlaag moet, blijft er niet veel keuze over om budgettaire ruimte te creëren teneinde een blijvend overschot te realiseren. Er moet dan ook prioritair en structureel worden ingegrepen in de uitgaven en er moet bespaard worden.

2. Naar een Vlaamse sociale zekerheid

Het unitaire sociale zekerheidsstelsel verhindert dat de Gemeenschappen een gepast en doelmatig sociaal beleid kunnen voeren. De sociale zekerheid is onder-

tussen uitgegroeid tot het Belgisch symbool bij uitstek. Het bestendigt de transfers en ontzegt de verschillende deelgebieden de noodzakelijke stimulansen om het systeem te rationaliseren en te optimaliseren.

Vlaamse sociale zekerheid en gezondheidszorg. De belangrijkste hefbomen van de gezondheidszorg, de sociale zekerheid en een aantal normerende bevoegdheden, zijn op dit ogenblik nog in federale handen. Gezondheidszorg is een persoonsgebonden materie en zou dus volledig onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen moeten vallen. Vooral de scheiding tussen curatief beleid (federaal niveau) en preventief beleid (Gemeenschappen) is een slechte zaak voor een coherent gezondheidsbeleid. Omdat Vlaanderen op die manier het gezondheidsbeleid onvoldoende kan sturen, is een ernstig beleid onmogelijk. Ondertussen blijven de uitgaven van de ziekte- en invaliditeitsverzekering stijgen. Een vast groeipercentage van de uitgaven handhaven is onhoudbaar. Rationalisering en responsabilisering dringen zich op, wil de factuur betaalbaar blijven. Het Vlaams Belang pleit voor een integraal Vlaams gezondheidsbeleid met inbegrip van de ziektekosten- en invaliditeitsverzekering, en vraagt daarvoor de overheveling van de normerings-, uitvoerings- en financieringsbevoegdheid van de federale overheid naar Vlaanderen.

Geen versterking van de Gewesten. Binnen een Belgisch kader vragen wij niet de regionalisering (toewijzing aan de Gewesten) maar wel de commu-

nautarisering (toewijzing aan de Gemeenschappen) van de sociale zekerheid. De inwoners van Brussel krijgen de keuze tussen het stelsel van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap, geformaliseerd door een keuze tussen de Nederlandstalige en Franstalige afdeling van de mutualiteiten. Ook na een Ordelijke Opdeling van de Belgische federatie zien wij een rol voor Brussel als hoofdstad van Vlaanderen. Het federaal regeerakkoord van Di Rupo I (december 2011) is wat dat betreft evenwel bijzonder nefast en zal in de praktijk leiden tot een versterking van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, voornamelijk ten nadele van Vlaanderen.

Responsabilisering binnen de gezondheidszorg. In Vlaanderen en Wallonië heersen verschillende medische 'culturen'. Vlamingen gaan in eerste instantie vaker naar de huisarts, Waalse zieken doen eerder dadelijk beroep op een specialist. Vlaamse huisartsen volgen een ander voorschrijfgedrag dan hun Waalse collega's. De opnames van patiënten in Vlaamse ziekenhuizen duren gemiddeld minder lang dan deze in Waalse ziekenhuizen. Wallonië geeft per hoofd van de bevolking meer uit voor klinische biologie, medische beeldvorming, geneesmiddelen, raadplegingen bij specialisten en verpleegdagprijs. Vlaanderen daarentegen spendeert meer aan verpleegkundige thuiszorg en aan rust- en verzorgingstehuizen. De Vlaamse beleidsmakers geven de voorkeur aan een geëchelonneerde gezondheidszorg; de Waalse daarentegen kiezen voor het - duurdere -

technische model. Het mag dus duidelijk zijn: patienten, artsen, instellingen en beleidsmakers houden er in Vlaanderen en Wallonië een heel andere visie op na.

Migranten en sociale zekerheid. De Belgische sociale zekerheid werkt als een magneet op gelukzoekers uit alle windstreken. De Antwerpse magistraten Yves Liégeois en Piet Van den Bon wezen in hun zogenaamde mercuriale op 1 september 2011 op de nefaste gevolgen die de *"buitenproportionele instroom van buitenlanders"* heeft voor onze sociale zekerheid. Volgens hen is er sprake van een enorme verspilling van vervangingsinkomens en sociale bijstand, terwijl veel van deze gelukzoekers geen enkele bijdrage leveren aan onze economie. Terecht stelden de Antwerpse magistraten de vraag hoe lang België de massale instroom sociaal en economisch nog aankan. De Belgische wetgeving is niet aangepast aan het gegeven van de hyperimmigratie en dreigt te leiden tot een uitkeringscultuur. *"Duizend en één grote achterpoorten en zwarte gaten in de wetgeving"* maken het mogelijk *"de Staat leeg te zuigen ten nadele van elke burger en ten nadele van de werking van de instellingen die het dak ervan moeten ondersteunen."* Soms gaat het om regelrechte fraude (onder meer het gebruik van valse attesten), maar in andere gevallen maken vreemdelingen, maar ook autochtonen gewoon handig gebruik van de *"legale opportuniteiten die de Belgische wetgeving biedt."* Zo kan men in bepaalde gevallen van een Belgische werkloosheidsuitkering

genieten door één dag in ons land hebben gewerkt. Eén dag werken is eveneens voldoende om een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) te ontvangen. Het Vlaams Belang staat volledig achter het discours van deze topmagistraten: sociale fraude moet streng gesanctioneerd worden en de hiaten in de wetgeving moeten verdwijnen.

Een beleid op eigen maat. Door een opdeling betalen beide Gemeenschappen zélf voor die klemtoonverschillen. Een Belgische unitaire gezondheidszorg kan nooit tegemoet komen aan de noden en wensen van beide Gemeenschappen. Het gebrek aan homogene bevoegdheidspakketten verlamt het beleid, daar de financiering federaal blijft verlopen. Alleen een opsplitsing van de gezondheidszorg, waarbij beide Gemeenschappen hun eigen weg kunnen gaan, kan een duurzame oplossing aan deze problematiek geven. Een eigen financiële verantwoordelijkheid voor de besteding van het gezondheidsbudget zal leiden tot een voorzichtiger en efficiënter bestedingspatroon.

Vlaams arbeidsmarktbeleid. Traditioneel ligt de Waalse werkloosheidsgraad veel hoger dan de Vlaamse, maar het is nog altijd het Brusselse Gewest dat verhoudingsgewijs het hoogst aantal werklozen heeft. Niet alleen de omvang van de werkloosheid loopt sterk uiteen, ook de samenstelling ervan. In Wallonië is de structurele- en jongerenwerkloosheid problematisch, in Brussel zijn het vooral (alloch-

tone) jongeren die niet aan de slag geraken, terwijl in Vlaanderen de oudere werklozen de grootste uitdaging vormen. Ook hier kan een unitaire aanpak geen optimale oplossing bieden voor de drie deelgebieden.

Gezien de uiteenlopende situatie van de arbeidsmarkt in de verschillende Gewesten, is het allesbehalve logisch dat de Vlaamse Regering wel een eigen tewerkstellingsbeleid - tewerkstellingsinitiatieven, arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding - mag voeren, maar anderzijds geen zeggenschap heeft over de werkloosheidsuitkeringen en de controle erop, laat staan dat ze een eigen parafiscaal beleid kan voeren. De werkloosheidsverzekering en het tewerkstellingsbeleid moeten dan ook zo snel mogelijk naar de deelstaten overgeheveld worden.

Samenhangende bevoegdheidspakketten in de sociale zekerheid. Een Vlaamse sociale zekerheid zou een einde maken aan de versnippering van bevoegdheden en een doorzichtiger en efficiënter beleid mogelijk maken. Het is absurd dat de Vlaamse Regering bevoegd is voor het bejaardenbeleid, maar niet voor pensioenen. En wat te denken van het Vlaams gezinsbeleid terwijl de kinderbijslagen een federale bevoegdheid bleven? Of dat de Vlaamse Regering bevoegd is voor het preventieve deel van het gezondheidsbeleid, terwijl de eigenlijke ziekteverzekering unitair gebleven is. Vlaanderen kan een werkloze zo goed mogelijk begeleiden bij het zoeken

naar een job, maar heeft geen zeggenschap over zijn uitkering en de controle erop. Het is duidelijk dat ook in alle takken van de sociale zekerheid de overheveling van de federale bevoegdheden noodzakelijk is om een optimaal sociaal beleid te kunnen voeren.

Ontwikkeling van een eigen beleid. Een eigen sociale zekerheid zou aan Vlaanderen, net zoals aan Wallonië, de kans geven zijn beleidsvisie verder gestalte te geven. Verder zouden de inkomsten van de Vlamingen dan kunnen gebruikt worden voor het financieren van een eigen actief tewerkstellingsprogramma, pensioenbeleid, gezinsbeleid en daarenboven om een eigen visie te ontwikkelen op de ziekteverzekering en de gezondheidszorg. De splitsing van de sociale zekerheid zal ongetwijfeld meer zin voor verantwoordelijkheid met zich meebrengen. Vlaanderen en Wallonië zullen dan immers verantwoordelijk zijn voor de inning van de inkomsten die in de sociale zekerheid moeten geïnvesteerd worden. Wie zijn eigen centen beheert, springt er voorzichtiger mee om.

Transfers. De Vlaamse welvaartsoverdrachten naar Wallonië bemoeilijken echter deze legitieme beleidsdoelen. Tussen solidariteit enerzijds en rechtvaardigheid en een heldere, efficiënte structuur van de solidariteitsmechanismen - de homogene bevoegdheidspakketten - anderzijds bestaat steeds een spanningsverhouding. Deze spanningsverhouding is volledig ontspoord en komt tot uiting in de

eenzijdigheid en continuïteit van de transfers vanuit Vlaanderen. Alleen al in de sociale zekerheid is er een jaarlijkse overdracht van 4,7 miljard euro van Vlaanderen naar Brussel en Wallonië. De totale overheveling van Vlaamse centen naar Wallonië en Brussel (sociale zekerheid, intresten op de staatsschuld, restdotatie, enzovoorts) bedraagt haast 13 miljard euro - meer dan 2.000 euro per Vlaming - per jaar. Geld, dat Vlaanderen beter kan investeren in Vlaamse welvaart en welzijn.

3. Meer welzijn door meer Vlaamse welvaart

Kleine economieën met internationale ambities zijn vaak competitiever en creatiever dan grote staten die wegens hun omvang en culturele verscheidenheid geen samenhangend beleid kunnen voeren. Goed beleid sluit immers nauw aan bij wat er leeft bij de mensen. Hieruit volgt dat de overheid de actieve bevolking de vrijheid moet laten in haar creativiteit. Het Vlaams Belang wil dan ook dat Vlaanderen zijn plaats in Europa als onafhankelijke staat inneemt.

Vlaamse troeven. Logistiek Vlaanderen heeft in het Europa van de 27 heel wat troeven: zijn centrale ligging tussen noord en zuid, zijn poortfunctie, zijn onderwijs van wereldniveau, een dichte transportinfrastructuur en een hoog opleidingsniveau van zijn inwoners. Zowat 60% van de koopkracht van de EU ligt in een straal van 550 km rond Vlaanderen. De Vlaamse kmo's vormen de ruggengraat van de

economie en hebben een hoge productiviteit. Het Vlaamse bedrijfsleven staat in voor 75% tot 80% van de Belgische export. De Vlamingen behoren nog steeds tot de meest meertalige burgers van de Europese Unie en het onderwijs is momenteel goed georganiseerd. Vlaanderen beschikt over heel wat dynamische en exportgerichte ondernemingen. De dienstensector is er vrij goed uitgebouwd en wat er nog rest aan industrie bestaande uit zowel traditionele als hoogtechnologische bedrijven, is internationaal gericht. Ofschoon het onder druk staat, is het imago van hooggekwalificeerde, goed opgeleide, meertalige en productieve werkkrachten een belangrijke troef in de groeiende mondiale concurrentie. De strategische geografische ligging in het centrum van het oude Europa zou daarenboven de aantrekkelijkheid voor potentiële buitenlandse investeerders moeten verhogen.

Logistiek centrum van Europa. Vlaanderen is een belangrijk Europees verkeersknooppunt en kan het logistiek centrum van Europa worden. Onze toegangspoorten en transportwegen moeten volgens een aantal principes worden uitgebouwd: integratie in logistieke ketens, multimodale platformen, creatie van toegevoegde waarde, strategische samenwerking tussen de bedrijven en de verankering en positionering als thuisbasis.

Dit vergt de integratie van de multimodale platformen (zee-, kust- en binnenvaart, spoorwegvervoer en

wegtransport) en grote infrastructuurwerken, waarbij echter steeds een evenwicht moet gevonden worden tussen economische noden en milieubehoud. Een uitgebouwd logistiek centrum zorgt voor toegevoegde waardecreatie indien naast trafiek en opslag de verwerking en behandeling gestimuleerd worden. Om competitief te blijven, moet de nadruk liggen op kennis en meerwaarde in de dienstverlening, zonder echter de basissectoren zoals de petrochemie en de nog resterende autosector uit het oog te verliezen. Innovatieve bedrijven gericht op nichemarkten kunnen de toekomstige welvaart verzekeren terwijl de innovatieve technieken de kostenbeheersing zullen versnellen. Op die manier worden Vlaamse bedrijven gestimuleerd om in de eigen economie te investeren in plaats van te delokaliseren en wordt Vlaanderen aantrekkelijker als vestigingsplaats voor internationale bedrijven.

Onze bedrijvigheid in gevaar. Ondanks deze troeven is Vlaanderen niet in staat een doelmatig economisch beleid te voeren. Een veel te log en inefficiënt overheidsapparaat, te weinig eigen bevoegdheden gekoppeld aan een overdreven regelgeving, verstikkende administratieve verplichtingen en een torenhoge fiscale druk verhinderen dat Vlaanderen zijn competitieve voordelen optimaal kan benutten. De overheid moet deze marktverstoringen zo vlug mogelijk wegwerken, zoniet dreigt Vlaanderen zijn sterke positie in de steeds competitiever wordende en verder globaliserende wereldeconomie te verlie-

zen. Binnen België moet Vlaanderen daarenboven afrekenen met de oneerlijke concurrentie vanuit Wallonië met zijn buitensporig subsidies, lakse administratie, soepelere milieuwetgeving, overheidsparticipaties op verzoek, minder strenge fiscale en sociale controles en exorbitante voordelen voor de eigen politieke achterban. Vlaanderen moet echter ook leren uit zijn fouten. Door steeds de beste van de Europese klas te willen zijn, legt Vlaanderen vaak strengere eisen en normen op dan de buurlanden (en de andere Gewesten) waardoor het een deel van het competitiviteitsprobleem aan zichzelf te wijten heeft.

Ordelijke Opdeling van België. De verlaging van de (para-)fiscaliteit, de overdracht van bevoegdheden, een drastische administratieve vereenvoudiging, een modernisering van het overheidsapparaat en een actualisering van de wetgeving zijn noodzakelijke voorwaarden voor een beter bedrijfsklimaat. Het lijstje is hiermee echter niet ten einde: ook op het vlak van sociaal overleg, energie, milieu, mobiliteit en infrastructuur zijn maatregelen nodig. In België is alles, dus ook sociaal- en financieel-economisch overleg en beleid, communautair gekleurd, waardoor het onmogelijk is tegemoet te komen aan de eisen van een gezond sociaaleconomisch beleid binnen de bestaande Belgische staatsstructuur. Integendeel: de Belgische staat vormt het wurgtouw waaraan de Vlaamse economie en sociale zekerheid zich laten ophangen. Enkel de Ordelijke Opdeling

van België en de oprichting van de Vlaamse Staat geven de Vlaamse economie de broodnodige zuurstof voor een doorstart in de eenentwintigste eeuw, met de beste waarborgen voor meer Vlaamse welvaart en welzijn.

III. Een lagere prijs - publieke financiën en fiscaal beleid

1. Gezonde langetermijnbegrotingen afgestemd op Vlaanderen

Gezonde begrotingen. Begrotingen staan voor een dubbele uitdaging: het hoofd bieden aan de enorme lasten uit het verleden (staatsschuld) en van de toekomst (vergrijzing). Hoe langer gewacht wordt hieraan tegemoet te komen, hoe hoger de toekomstige inspanningen zullen moeten zijn. Een gezond begrotingsbeleid, gebaseerd op de opbouw van begrotingsoverschotten, is de beste garantie om de schuld op termijn structureel te verlagen. In slechtere conjuncturele omstandigheden kunnen de reserves ook tijdelijk worden aangewend om de economie te stimuleren. Het gebruik van eenmalige operaties moet zoveel mogelijk vermeden worden. Het effect van deze operaties is niet alleen tijdelijk, in veel gevallen verlaagt het daarenboven de reële schuldenlast niet en verzwaart het de toekomstige uitgaven. Enkel bij wijze van hoge uitzondering zouden deze maatregelen overwogen mogen worden.

Realistische begrotingsopmaak, open en transparante boekhouding. In de accountancy speelt het voorzichtigheidsprincipe een belangrijke rol. Dit principe stelt dat potentiële verliezen in rekening moeten worden gebracht zodra ze vastgesteld worden. Winsten daarentegen mogen enkel geboekt worden als ze effectief gerealiseerd zijn. Daarnaast moet men bij de opmaak van de begroting uitgaan van het meest realistische scenario. Een consequente

toepassing van deze principes zal de kans op budgettaire tegenvallers significant verkleinen.

Openbare besturen voeren daarenboven een open, jaarrekeningconforme, transparante en tijdige boekhouding die voor iedereen toegankelijk en raadpleegbaar moet zijn, zowel voor beleidsvoorbereidende als uitvoerende activiteiten. Dit geldt voor alle onder- en nevengeschikte overheden ongeacht hun rechtsvorm en vloeit voort uit het feit dat de belastingbetalers het recht hebben te weten hoe hun belastinggelden worden aangewend. Transparantie leidt tot responsabilisering en zal bestuurders aanzetten omzichtiger en verantwoordelijker om te springen met de belastingopbrengsten.

Vlaams begrotingsbeleid. In het onafhankelijke Vlaanderen moet de gedeeltelijk overgenomen historische Belgische schuld afgebouwd worden. Enkel onder bepaalde voorwaarden kan nieuwe schuld worden gemaakt. Het moet gaan om productieve investeringen waarvan de toekomstige rendabiliteit gegarandeerd is of die van groot openbaar nut zijn voor Vlaanderen. Nieuwe leningen om lopende uitgaven te financieren zijn uitgesloten. De Vlaamse Republiek zal niet langer opdraaien voor de Belgische begroting, de interregionale geldstromen zullen tot het verleden behoren, terwijl Vlaanderen een eigen fiscaal en economisch beleid zal voeren. Hierdoor zal budgettaire ruimte vrijkomen die prioritair aangewend moet worden om een structureel begro-

tingsoverschot te verzekeren. Beheersing van de uitgaven en kosten van het overheidsapparaat moet de regering (a) toelaten deze middelen te laten terugvloeien naar de Vlamingen door de fiscale druk sterk te verlagen en (b) de toekomstige Vlaamse welvaart te vrijwaren door de opbouw van reële pensioenreserves.

Begroting en bankencrisis. De financiële crisis heeft aangetoond dat systemische banken - de grootbanken die bij een faillissement grote schade kunnen veroorzaken aan het financiële systeem en de economie - een gevaar kunnen vormen voor de samenleving en de begroting in het bijzonder. Een reddingsoperatie voor de banken heeft een zware impact op de publieke financiën. Om de stabiliteit van het financieel systeem te garanderen, moeten dergelijke banken zich aan specifieke regels houden inzake kapitaalvereisten en risicogedrag. Een gepast toezicht is nodig om een nieuwe crisis te vermijden. Dit alles moet echter gebeuren zonder de sector volledig aan banden te leggen of te politiseren.

De financiële sector heeft geen lessen getrokken uit de eerste bankencrisis (2008): de banken bleven ondergekapitaliseerd, zij zonderden zakenbankactiviteiten niet af en de sanering van hun structuren en activiteiten verliep veel te traag, terwijl de exorbitante bonuscultuur bleef floreren. Bovendien zorgde de vermenging van politiek en bancair systeem voor het najagen van politieke dromen, zoals de wijze waarop

iedereen zich blijft vastklampen aan een zo groot mogelijke eurozone. De schuldencrisis in Europa leidde tot nieuwe problemen voor de banken, waarvoor de samenleving via de staatsbegrotingen moet opdraaien. Hierdoor komen de staten die zichzelf onder de schulden bedelven verder onder druk. Europa sleept zich voort van bankencrisis over schuldencrisis tot een nieuwe bankencrisis. Deze op termijn asociale vicieuze cirkel moet doorbroken worden.

Om deze negatieve spiraal te doorbreken, moeten zowel de financiële sector als de overheid hun verantwoordelijkheid nemen. De bankensector moet de risico's drastisch verminderen door hun commerciële activiteiten af te splitsen van de zakelijke belangen, hun opgeblazen balansstructuur afbouwen en hun kapitaalbasis versterken.

De overheid moet via een sanering van de financiën zijn schuld in bedwang houden. Indien een (systemische) bank gered moet worden met belastinggelden, moet het beheer ervan overgelaten worden aan experts en niet aan politici. Eventuele winsten van dergelijke genationaliseerde instelling moeten terugvloeien naar de belastingplichtige, aangezien hij de risico's draagt. De overheid is echter geen bankier: zodra de omstandigheden het toelaten moet de genationaliseerde bank verkocht worden.

Budgettair beleid in een Europees kader. De Europese schuldencrisis, een gevolg van de zware

mondiale economische crisis in 2008-'09, heeft de kwetsbaarheid van de budgettair zwakkere eurolanden duidelijk in de verf gezet. Lidstaten met een te hoog overheidstekort en/of te veel schulden worden hiervoor door de markt afgerekend, terwijl ook de eenheidsmunt in de klappen deelt. Gezien de hoge schuldgraad blijft België een potentieel doelwit voor de financiële markten. Teneinde elke speculatie tegen Belgisch papier en een eventuele Europese curatele af te wenden, moet de budgettaire situatie grondig verbeteren: het overheidstekort moet in een overschot omgebogen worden en de schuldgraad moet omlaag.

2. Betere begrotingssaldi door vermindering van de uitgaven

Efficiënt saneren. Draconische besparingen en saneringen komen in principe neer op minder groei. De economie kan tot stilstand komen of zelfs krimpen. Een ondoordachte saneringsoperatie zou wel eens een ander gevolg kunnen hebben dan gepland en kunnen leiden tot een nieuwe verslechtering van de budgettaire toestand. Een overheid heeft in principe drie mogelijkheden om de begroting te sturen: ingrepen aan de inkomstenzijden (voornamelijk via meer en hogere belastingen), ingrepen aan de uitgavenzijde (beperken van de uitgaven en besparingen) of het uitgeven van nieuwe schuld. Aangezien de Belgische schuldgraad bij de hoogste van de EU behoort, is een verdere stijging van de schuld geen

optie. Op het vlak van de fiscale druk bevindt België zich nog steeds in het koppeloton, niet alleen in Europa maar wereldwijd. Een verdere verhoging van de fiscale druk zal direct gevolgen hebben op de concurrentiepositie en op de koopkracht en dus de reeds gehavende economie verstikken. Nieuwe belastingen of verhogingen van bestaande belastingen zijn eveneens geen optie voor een land als België. Er kan hoogstens een verschuiving van de belastingdruk overwogen worden, maar om de concurrentiële positie te verbeteren, moet de fiscale druk zakken. Enkel maatregelen aan de uitgavenkant bieden de beste kansen om de publieke financiën structureel te saneren zonder de economie al te veel te vertragen of erger, in een recessie te duwen.

Verbeteren doeltreffendheid. In België schommelen de overheidsuitgaven rond de helft van het BBP, waardoor de Belgische overheid tot de duurste in Europa behoort. Ondanks de hoge uitgaven is de kwaliteit van de publieke sector bijzonder laag. Volgens de Europese Centrale Bank ligt de efficientie van de Belgische overheid 20% lager dan het gemiddelde van 23 bestudeerde landen, goed voor een derde laatste plaats. De centrale bank stelt dat met 34% minder middelen dezelfde prestaties kunnen geleverd worden. Na de economische crisis van 2008-'09 voerden verschillende EU-landen structurele maatregelen door om de budgettaire impact ervan weg te werken, waarbij aan de uitgavenzijde voornamelijk het mes gezet werd in de publieke sec-

tor. In België - ook in Vlaanderen - blijft het totaal aantal ambtenaren gestaag stijgen, hoofdzakelijk op de lagere niveaus. Een inhaalbeweging in overheidsafslanking zou dus reeds een significante besparing kunnen betekenen.

Kostenbeheersing. Net als in de privésector moet er dringend werk worden gemaakt van een effectieve kostenbeheersing. Dit vergt een grondige mentaliteitswijziging in de administratie, ondanks de cultuurverschillen enerzijds tussen de publieke en private sector en anderzijds tussen Vlaanderen en Wallonië. De federale en regionale ministers kunnen zelf het goede voorbeeld geven door de bestuursniveaus te stroomlijnen, af te slanken of indien mogelijk af te schaffen. Kabinetten en ministeries dienen niet als tewerkstellingsmachine voor een politieke partij. De afslanking van de overheid moet gepaard gaan met het wegwerken van de scheeftrekking tussen het aantal Vlaamse en Waalse federale ambtenaren.

Minder uitgaven. Lagere uitgaven en besparingen moeten een nieuwe ontsporing van de overheidsfinanciën voorkomen. De transfers naar Wallonië worden onmiddellijk stopgezet. De immense kostprijs van het asielbeleid en de immigratie - die net als in andere landen exact berekend dient te worden - moet tot het absolute minimum beperkt worden. Een radicale ontvetting van de overheid - in de breedste betekenis - wordt zo snel mogelijk door-

gevoerd. Vakbonden, werkgeversorganisaties en mutualiteiten moeten zich opnieuw beperken tot hun kerntaken. De kabinetten worden afgebouwd tot het niveau van de buurlanden. De correcte inning van en de controle op belastingen in Vlaanderen en Wallonië en het terugschroeven van de zwarte economie zal de ontvangsten doen stijgen zonder nieuwe lasten op te leggen.

Grotere reguliere economie. Naast een veel te logge overheid heeft België nog steeds te kampen met een enorme schaduweconomie, die ergens tussen de 20% tot 25% van het BBP wordt geraamd. Hierdoor loopt de schatkist vele miljarden euro aan belastingontvangsten mis. Maatregelen die zwartwerk ontmoedigen, kunnen minstens een gedeelte van deze middelen opnieuw in het reguliere circuit krijgen. Prioritair moet de oorzaak van het zwartwerk - de hoge fiscale en parafiscale druk - aangepakt worden. De verlaging van het overheidsbeslag op arbeid zal trouwens de werkloosheidsval doen verdwijnen, waardoor werken aantrekkelijker wordt dan stempelen. Het gebeurt nog al te vaak dat iemand die (opnieuw) aan de slag gaat op het einde van de maand minder overhoudt - door het wegvallen van het recht op bepaalde tegemoetkomingen enerzijds en de door de hoge (para-)fiscale druk op arbeid anderzijds - dan degene die van een werkloosheidsuitkering geniet.

Vlaams Belang besparingsplan voor een betere overheid

De beste en meest drastische verbetering van de overheid en haar financiële situatie is de Ordelijke Opdeling van België. In afwachting moeten de 5 resoluties van het Vlaams Parlement (1999) het minimumprogramma zijn. Iedere splitsing van een beleidsdomein levert een besparing op omdat de verantwoordelijkheid niet meer kan doorgeschoven worden. Autonomie leidt tot verantwoordelijkheid en verantwoordelijkheid leidt tot lagere kosten. Daarnaast opteert het Vlaams Belang voor maatregelen die de financiën duurzaam zullen verbeteren. Eenmalige of uitzonderlijke ontvangsten (bijvoorbeeld verkoop van aandelen) worden aan de afbouw van de schuld toegewezen terwijl structurele opbrengsten (bijvoorbeeld afslanking overheid) het begrotingssaldo zullen verbeteren.

Performante overheid.

- Een homogene bevoegdheidsverdeling tussen overheidsniveaus en een slanker bestuurlijk apparaat door de afschaffing van de senaat, kabinetten en provincies en de wildgroei van de dotaties aan het koningshuis.
- Niet-kerntaken van de overheid moeten afgestoten worden, zoals de verkoop van leegstaande en overbodige infrastructuur, de afbouw van het belang Belgacom tot blokkeringsminderheid en de verkoop van de participaties in de banksector.

- Meer efficiëntie: een audit overheidstaken moet uitwijzen welke taken kosteneffectiever door de privésector kunnen gebeuren zonder evenwel strategische en/of kerntaken uit handen te geven.
- Fiscale stimulansen in plaats van administratieve romplomp door omweg via subsidies.
- Een reeks kleinere besparingen: gevangenen straf laten uitzitten in buitenland, terugdringing politisering overheidsbedrijven, intercommunales en paraprovinciales door de afschaffing van de zitpenning voor politiek benoemde raadsleden, afschaffing louter prestige- of elitaire projecten.

Afgeslankt en efficiënt overheidsapparaat.

- Tussen 2010 en 2020 gaan ongeveer 70.000 ambtenaren met pensioen. Dit opent perspectieven voor een forse sanering.
- Private jobs aantrekkelijker maken door een kwalitatieve gelijkschakeling van de statuten van de verschillende sociale stelsels.

Uitgaven

⇨ verspillingen vermijden, gerichter uitgeven.

- De gezondheidszorgen bedragen ongeveer 1/3 van de uitgaven in de sociale zekerheid. De groeinorm moet gekoppeld worden aan de economische groei door de aanpak van misbruiken en realiseerbare besparingen, echter zonder echter afbreuk te doen aan de kwaliteit. Overschrijdingen van de groeinorm moeten gesanctioneerd worden

indien er geen aanvaardbare verklaring voor is.

- Pensioenen: aftoppen hoogste ambtenarenpensioenen en een strenge beperking van het brugpensioen (enkel toestaan als voldaan aan strenge regels inzake herstructurering en bedrijfssluiting), gekoppeld aan het principe van de 40-jarige loopbaan.
- Werkloosheid: aanpakken sociale fraude op basis van een rechten- en plichtenbenadering voor de werkloze. Gerichte en individuele begeleiding van de werkzoekende, maar ook rigoureuze controles en effectieve sancties.
- Financiering internationale instellingen en organisaties: grondig evalueren en invoeren van plafonds. De Vlaamse bijdrage voor de financiering van de EU wordt beperkt tot 200 euro per Vlaming.
- Het taboe op de oversubsidiëring van een al te zelfgenoegzaam cultuur- en mediabeleid waar een meerderheid van de bevolking van verstoken blijft, moet sneuvelen. Wie en wat er uiteindelijk in de smaak valt, ligt bij het oordeel van het brede publiek en niet van de politicus. Het is duidelijk dat in deze sectoren zwaar kan gesnoeid worden.

Inkomsten

⇨ geen verhoging van de fiscale druk, maar effectieve inning bestaande lasten.

- Een efficiënte inning van de belastingen zou miljarden euro opleveren. De controle op de in-

ning loopt vooral mank in Brussel en Wallonië. Zolang dit een federale bevoegdheid blijft, moeten dezelfde regels gelden voor alle regio's.

- De fiscale fraude is een direct gevolg van de complexiteit van de fiscale stelsels en de hoge belastingdruk. Meer controle moet gekoppeld worden aan de aanpak van de oorzaken.
- Een verhoging van de fiscale druk is uit den boze. Eventuele nieuwe belastingen - wat echter zo veel mogelijk vermeden moet worden - kunnen maar overwogen worden als andere belastingen verdwijnen of verlagen.

Aanpak kosten immigratie.

- Aangezien België massaal werklozen en andere steuntrekkers importeert, kost dat beleid fortuinen aan de belastingbetaler. De rechtstreeks toewijsbare kost bedraagt reeds 3,25 miljard euro. De reële kostprijs ligt ongetwijfeld hoger. Een echte immigratiestop, korte asielprocedures en een krachtdadig terugkeerbeleid kunnen deze kost effectief verlagen.

Financiering vakbonden.

- Herziening financiering vakbonden. Een besparing van 100 miljoen euro op de administratiekosten is mogelijk door de uitbetaling van werklozen uitsluitend langs de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen te laten verlopen.

Verdwijnen transfers.

- Via de sociale zekerheid stroomt jaarlijks 4,7

miljard euro van Vlaanderen naar Wallonië. Ondanks de snellere vergrijzing in Vlaanderen zal deze transfer niet opdrogen zolang de Waalse tewerkstelling niet toeneemt. Indien Wallonië erin slaagt de werkloosheid op het niveau van de Vlaamse te brengen, zal dit een aanzienlijke positief budgettair effect met zich meebrengen en tegelijkertijd de interregionale geldstroom inperken.

Meer private jobs en wegwerken van de loonhandicap.

- Het overheidsbeslag is te hoog, waardoor bedrijven aarzelen nieuwe werknemers aan te nemen. Een lagere loonkost is trouwens de basisvoorwaarde voor een verbetering van de concurrentiekracht.
- Wegwerken van de loonhandicap door de effectieve toepassing van de wet op het concurrentievermogen en een loonvorming meer gericht op de praktijken van de buurlanden.

3. Een lagere en eenvoudigere (para-)fiscaliteit

In zijn beginselverklaring kiest het Vlaams Belang resoluut voor een lage fiscale druk: *"De overheid en het politieke bestuur treden dus in principe sober en terughoudend op. Hieruit vloeit voort dat de partij bijvoorbeeld steeds zal opkomen voor de laagst mogelijke druk en tegen verkwisting."* Aangezien België nog steeds ruim aan kop staat in de rangschikking van de fiscale druk, zijn nieuwe belastingen of verhogingen

onaanvaardbaar. Integendeel, indien we onze economie niet volledig willen versmachten, is een verlaging van de belastingdruk cruciaal.

Meer opbrengsten. Het is een fabel dat lagere belastingen steeds tot minder overheidsontvangsten leiden. Het tegendeel is waarschijnlijker, zeker wanneer de economie gewurgd wordt door een torenhoge fiscale druk. En wat dat betreft, behoort België nog steeds tot de wereldtop.

Een verlaging en vereenvoudiging van de (para-)fiscale druk zal zorgen voor de broodnodige zuurstof voor de ondernemingen. Minder overheidsbeslag op arbeid leidt tot meer tewerkstelling en zal, gekoppeld aan een verhoging van de controle, de stimulans voor zwartwerk effectief verminderen. Naast meer mensen (officieel) aan het werk zal een verlaging van de (para-) fiscale druk zorgen voor een hogere koopkracht, wat op zijn beurt de consumptie zal aanwakkeren en dus de economische groei positief zal beïnvloeden. Minder overheidsuitgaven (onder meer dankzij een verlaging van de werkloosheid) en meer inkomsten (dankzij het groter aantal belastingbetalers) zal zorgen voor gunstige budgettaire effecten. De betere competitiviteit zal de aantrekkelijkheid in het buitenland verhogen en meer internationale investeringen aantrekken. Ten slotte zal, dankzij de lagere fiscaliteit en meer controle, de kapitaalvlucht afremmen of zelfs omkeren, waardoor meer middelen beschikbaar komen om in de eigen economie te investeren.

Fiscale vereenvoudiging. Het huidige stelsel van inkomstenbelastingen en de berekening ervan is bijzonder complex. Ondanks de belastinghervorming bestaat er nog steeds een kluwen van aftrekposten afhankelijk van specifieke situaties, verschillen de soorten belastingen per beroepsactiviteit of statuut en zijn uitzonderingen schering en inslag. Men moet al bijna een fiscaal expert zijn om een belastingaangifte correct te kunnen invullen. De hoge tarieven en complexiteit leiden tot zwartwerk en belastingontduiking. Via fiscale spitsvondigheden slagen vermogenden erin belastingen te ontwijken. Door de vele uitzonderingen en aftrekken gaat het progressief karakter grotendeels verloren. Niettegenstaande een leger van 30.000 ambtenaren slaagt de FOD Financiën er niet in de belastingen correct te innen en te controleren. De middenklasse en de loontrekkenden - de hardwerkende Vlamingen - zijn hier de dupe van en worden fiscaal gewurgd.

Besparing. Een lagere en vooral eenvoudigere belasting zal de efficiëntie, de rechtvaardigheid, de berekenbaarheid, de transparantie en waarschijnlijk ook de opbrengsten doen toenemen. De kost om de belastingen te innen bedraagt ongeveer 10% van de opbrengsten. Een drastische vereenvoudiging van het fiscale stelsel zal dan ook een enorme besparing met zich meebrengen. Deze fiscale vereenvoudiging kan zowel in de personen- als bedrijfsbelasting toegepast worden.

Gemeentelijke fiscaliteit. Er zijn te veel verschillende gemeentelijke belastingen, ze zijn niet transparant en werken bovendien concurrentieverstorend. De bundeling van bestaande en afschaffing van niet-kostendekkende belastingen, méér fiscale eenvormigheid tussen de gemeenten onderling door de invoering van een limitatieve lijst van toegelaten bedrijfsheffingen en maximumpercentages, zullen een grote stap in de goede richting zijn. Dit zal leiden tot grotere transparantie voor de ondernemingen tegen een lagere fiscale en administratieve kost. De gemeentelijke autonomie zal overeind blijven en geoptimaliseerd worden, terwijl de administratieve kost wezenlijk zou kunnen dalen. De centrale overheid daarentegen mag de hoge kosten van eigen beleidsbevoegdheden niet langer afwentelen op de lokale overheden.

Gemeentelijke schuld. Verschillende gemeenten kampen nog steeds met een te hoge schuldenberg. Dit belemmert vanzelfsprekend de ruimte voor broodnodige investeringen, het aanpakken van nieuwe uitdagingen en opdrachten of een verlaging van de gemeentelijke fiscaliteit.

Om hun taken te kunnen uitvoeren, zien gemeentelijke overheden zich vaak verplicht de lokale lasten op te trekken. Schuldafbouw en het eigen beleid in vraag durven stellen, zijn echter de beste garanties om toekomstige beleidsruimte te creëren en die zo optimaal mogelijk te benutten. Gemeentebesturen

moeten initiatieven kaderen in een realistisch meerjarenplan en een taakstellend budget. Net zoals de nationale overheden hun schulden binnen de bepaalde grenzen moeten houden, kan een dergelijk principe ook toegepast worden voor de gemeenten. De lokale schuld mag dan een bepaald maximumbedrag, gebaseerd op het aantal inwoners en de functies van de gemeente, niet overschrijden. Deze schuldenrem wordt verankerd in de Vlaamse Grondwet.

Afschaffing belastingaangifte. De afschaffing van de aangifteplicht, nu reeds een realiteit voor gepensioneerden, moet worden uitgebreid naar andere categorieën zoals voor werknemers met een laag inkomen. Voor de overige belastingplichtigen is een vereenvoudiging mogelijk. Zo kan het aangifteformulier door de fiscale administratie op basis van gekende parameters (bijvoorbeeld het loon, een reeks aftrekken, kinderen ten laste, enzovoorts) reeds grotendeels ingevuld worden. De belastingplichtige blijft verantwoordelijk voor eventuele correcties, aanvullingen en actualiseringen en uiteraard voor de indiening van de aangifte. De vereenvoudiging van de aangifte mag echter geen aanleiding vormen om de bevoegdheden van de fiscale administratie verder uit te breiden of een vermogenskadaster aan te leggen.

Afschaffing bepaalde belastingen. Teneinde de fiscale druk effectief te verlagen, worden een aantal belastingen, zoals de aanvullende crisisbelasting in de

vennootschapsbelasting, met onmiddellijke ingang opgeheven. De verkeersbelasting wordt vervangen door een goedkoper wegenvignet, te betalen door iedereen die van de Vlaamse autowegen gebruik maakt.

Minder overheidsbeslag op lonen. Terwijl onze loonkost - brutolonen plus sociale zekerheidsbijdragen werkgevers - een recordniveau bereikt, zijn de nettolonen lager dan in de buurlanden. Het overheidsbeslag op de lonen is niet alleen te hoog, maar neemt zelfs toe en dit ten koste van de nettolonen. De stijgende trend in de loonhandicap ten opzichte van onze buurlanden moet dringend omgebogen worden. Ondanks een amalgaam van specifieke maatregelen slaagt de regering er niet in de achteruitgang van onze concurrentiepositie te stoppen. Niettegenstaande de werkloosheid hoog blijft, kunnen veel bedrijven geen nieuw personeel aanwerven wegens de hoge kostprijs ervan. Het op specifieke doelgroepen gerichte beleid, leidt daarenboven voornamelijk tot de creatie van jobs in de publieke sector. In plaats van verkapte werkloosheid te stimuleren, zou de overheid beter oog hebben voor de reële noden van de private sector, nog altijd de motor van de economie.

Het Vlaams Belang pleit dan ook voor een substantiële lineaire daling van de fiscale en parafiscale lasten. Op korte termijn moet de loonhandicap met de buurlanden Duitsland, Frankrijk en Nederland -

tevens onze belangrijkste handelspartners - weggewerkt worden. Op wat langere termijn mag het overheidsbeslag niet hoger dan het EU-gemiddelde liggen. Dit betekent een aanzienlijke budgettaire inspanning die, gezien de constante beperktheid van de beschikbare middelen, gefaseerd zal moeten worden doorgevoerd.

Vennootschapsbelasting. De tarieven van de vennootschapsbelasting liggen nog steeds fors hoger dan deze in de andere Europese landen. Om de concurrentiële positie te verbeteren, moet deze belasting in lijn worden gebracht met het Europees gemiddelde. Voor potentiële buitenlandse, maar ook binnenlandse investeerders is de hoogte van de vennootschapsbelasting een belangrijke variabele in het beslissingsproces om al of niet te investeren. De notionele intrestaftrek kan het concurrentieel nadeel gedeeltelijk compenseren als er tenminste rechtszekerheid gegarandeerd wordt. Zolang het om politieke redenen onmogelijk blijkt om de tarieven van de vennootschapsbelasting te verlagen, steunt het Vlaams Belang dan ook de techniek van de notionele intrestaftrek, op voorwaarde dat deze niet constant aangepast en uitgehold wordt.

Geen nieuwe belastingen. In het debat over de financiering van de gezondheidszorg duikt soms een Algemene Sociale Bijdrage (ASB) op. Dit zou uiteindelijk een nieuwe belasting zijn die zou geheven worden op alle inkomsten (uit arbeid, uit kapitaal,

enzovoorts) om de sociale zekerheid te financieren. Het Vlaams Belang verwerpt de idee van een Algemene Sociale Bijdrage. Ook de invoering van een vermogensbelasting wordt vaak geopperd als een nieuwe inkomstenbron. Hierbij gaat men voorbij aan het feit dat het gespaarde kapitaal van belastingplichtigen reeds ruim belast wordt, onder meer via de roerende en onroerende voorheffing en de successierechten. Een loutere heffing op het vermogen kan daarenboven een nieuwe kapitaalvlucht veroorzaken. In een land met een zeer hoge fiscale en parafiscale druk is het ondenkbaar om nog nieuwe lasten in te voeren, zonder dat andere belastingen verlaagd worden. Zeker nu de vergrijzing toeneemt is een daling van de (para-)fiscale druk op arbeid noodzakelijk. Een verschuiving van de belastingdruk, bijvoorbeeld naar milieugerelateerde heffingen, moet dus overwogen kunnen worden. De totale (para-)fiscale druk mag echter in geen geval toenemen en moet op termijn dalen, waarbij het Europees gemiddelde een eerste doelstelling vormt.

Afbouw subsidies. Om het beleid te sturen maken de overheden al te vaak gebruik van subsidies, vaak uit noodzaak omdat het betreffende overheidsniveau niet over de bevoegdheid beschikt bepaalde belastingen te wijzigen. Subsidies schieten echter vaak hun doel voorbij, zijn soms te weinig bekend en de procedure is veelal nodeloos ingewikkeld en aan tal van voorwaarden verbonden. Voor zowel de potentiele rechthebbende als de administratie betekent het

subsidiebeleid een enorme rompslomp. Dankzij een lagere fiscaliteit zal het mogelijk worden de wildgroei van de subsidies in te dammen en fors af te bouwen zonder dat belastingplichtige hierdoor nadelen zal ondervinden.

Maximumfactuur belastingen. Omdat de algemene pleidooien voor lagere belastingen in België toch niets uithalen, moet het recht op een maximale fiscale druk voor elke belastingbetaler vastgelegd worden in de Grondwet. Op die manier moet er een maximumfactuur voor belastingen komen: niemand kan verplicht worden meer dan een bepaald bedrag aan belastingen te betalen. Dat bedrag moet zo laag mogelijk liggen, maar de belasting op inkomen mag nooit meer dan 50% bedragen. Momenteel kan dit overheidsbeslag volgens OESO-cijfers oplopen tot meer dan 60%. De globale fiscale druk moet dalen tot het EU-gemiddelde. Een onafhankelijke instantie berekent daarvoor het geheel van alle rechtstreekse en onrechtstreekse belastingen en taksen.

IV. Meer welzijn - sociaal beleid

1. Sociale volkspartij voor Vlaanderen

Het solidariteitsprincipe is van bij het begin - en blijft - een van de grondslagen van de partij. Het Vlaams Belang is dus voorstander van een Vlaamse solidariteit tussen jongeren en ouderen, tussen rijken en armen, tussen gezonden en zieken. Dat solidariteitsprincipe was, is en zal voor het Vlaams Belang altijd verbonden blijven met het scheppen van sociale zekerheid.

Een dergelijk opvangnet van sociale voorzieningen wordt overal uitgebouwd tussen mensen die tot hetzelfde volk behoren. Dat sluit natuurlijk niet uit dat een volk ook solidair kan zijn met andere, minder welvarende of noodlijdende volkeren. Maar deze vorm van solidariteit gebeurt altijd op vrijwillige basis. Wij hebben in eerste instantie een verantwoordelijkheid ten aanzien van ons eigen volk.

Ook het Vlaams Belang is gewonnen voor solidariteit binnen een Europees kader tussen Vlamingen en andere volkeren, waaronder - waarom niet? - het Waalse. Maar deze solidariteit moet altijd vrijwillig zijn, doorzichtig, onderhandeld en natuurlijk ook efficiënt. Deze voorwaarden werden in België nooit vervuld. De geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië zijn geautomatiseerd, afgedwongen en totaal ondoorzichtig. Dit heeft niets meer met solidariteit, maar alles met pure diefstal te maken.

De hele sociale sector moet - wegens de belangrijke rol die hem in een moderne samenleving wordt toebedeeld - dringend en volledig een Vlaamse bevoegdheid worden. Alleen zo kunnen wij aan Vlaanderen een goeddraaiende economie geven, die overigens een erg hoge sociale bescherming zou kunnen bekostigen.

Het is onze plicht om mensen die door de mazen van het sociale zekerheidsnet zijn gevallen, een tweede kans te geven in onze samenleving via een echt armoedebeleid. De armoede bij ons volk wordt te veel onderschat en veel initiatieven zijn te veel gericht op recente gelukzoekers. Aldus bereiken vele projecten niet altijd de echte doelgroep van Vlaamse armen. Bijna 5% van de Vlamingen is arm. Daarnaast is bijna 20% van de Vlamingen bestaansonzeker. Zij zitten net boven het sociale leefminimum en tuimelen bij de geringste tegenslag in de echte armoede.

2. Een solide financiële basis voor ons sociaal systeem

Andere financiering sociale zekerheid. Voor het Vlaams Belang moet de inkomstenstructuur van delen van de sociale zekerheid meer evolueren naar een systeem van financiering uit algemene middelen. Het spreekt voor zich dat deze aanpassing van het stelsel van de financiering van onze sociale zekerheid geleidelijk in voege moet komen.

Hierbij maken we een onderscheid tussen de kostencompenserende uitkeringen (ziekteverzekering, kinderbijslag, tegemoetkomingen gehandicapten) die niet-arbeidsgebonden zijn en dus uit algemene middelen gefinancierd moeten worden en de inkomensvervangende uitkeringen (pensioen, werkloosheid, uitkeringen arbeidsongeschiktheid) die arbeidsgebonden zijn en dus voorlopig verder gefinancierd worden door sociale bijdragen van werknemers en werkgevers.

Zo raken twee discussies, die in feite niet bij elkaar horen, gescheiden. Momenteel is deze financiering in hoge mate een loonlast. Een evolutie naar een financiering uit algemene fiscale middelen zou het beeld van de loonlasten dus sterk in gunstige zin kunnen beïnvloeden. Voor Vlaanderen, dat zeer sterk van zijn kmo's en een creatieve economie afhankelijk is, zou een verheldering en een feitelijke verlaging van de loonlasten een sterke stimulans betekenen.

Vanzelfsprekend is het Vlaams Belang er zich van bewust dat de algemene middelen aldus proportioneel moeten verhogen, althans aanvankelijk, met name tot wanneer de positieve effecten ook voor de sociale zekerheid voelbaar worden. Het andere debat betreft vervolgens de wijze waarop men de algemene middelen zal vergaren via de fiscaliteit, en zulks op een evenwichtige en rechtvaardige wijze, bijvoorbeeld door de stimulansen voor de economie zo min mogelijk te belasten.

Hoe dan ook dient het debat over de inkomsten uit de fiscaliteit en dus over wie en welk deel van de bevolking de financiële lasten van de sociale zekerheid moet dragen, te worden losgekoppeld van de discussie over de consequenties voor de lonen der weddetrekkenden.

Door deze loskoppeling kan eindelijk voldoende helderheid verschaft worden over onder meer de kostprijs van de gezondheidszorg. Deze valt momenteel uiterst moeilijk te becijferen, omdat hij enerzijds bestaat uit een historisch gegroeid gedeeltelijk zogezegd verzekeringssysteem en anderzijds een bijpassing uit de algemene middelen.

Rechten-plichtenbenadering. Het is niet enkel de regering die meer budgettaire discipline aan de dag moet leggen. Het is meer dan ooit nodig dat we in ons stelsel van sociale bescherming bij de sociaal verzekerden méér de nadruk gaan leggen op de rechten-plichtenbenadering. Uitkeringen zijn inderdaad rechten waartegenover steeds plichten staan.

Privatisering van de sociale zekerheid? Het Vlaams Belang verzet zich tegen de privatisering van de sociale zekerheid. Een privatisering van de sociale zekerheid is geen remedie voor een solidariteit tussen generaties die zich in nauwe schoentjes bevindt. Het betekent immers in feite het schrappen van die solidariteit. De basisverzekering blijft een kerntaak van de overheid. Dit betekent niet dat de aanvullen-

de private verzekeringen niet gestimuleerd mogen worden. Integendeel, om de sociale bescherming te maximaliseren, dient de overheid dergelijke initiatieven (fiscaal) te steunen.

Sociaal Loket. De sociale zekerheid is volledig gepolitiseerd en de koek wordt netjes verdeeld onder rood, geel en blauw. Elke kleur heeft een vakbond en een ziekenfonds. Zo mogen de vakbonden het stempelgeld uitkeren, waarvoor ze voorschotten plus beheerskosten ontvangen van de RVA. We spreken hier over vele honderden miljoenen euro per jaar. Dat levert de vakbonden fortuinen aan rente op. Met dat geld wordt bovendien aan politiek gedaan. Ook de Belgische gezondheidszorg is in essentie nog steeds een verzuilde gezondheidszorg. Dit leidt op tal van vlakken tot inefficiënties, onverantwoorde concurrentie, overlappingen en uiteindelijk tot een onnodig dure geneeskunde door overconsumptie. De ziekenfondsen hebben er geen belang bij dat de uitgaven beperkt blijven, aangezien de overheid hen financiert op basis van de totale uitgaven. De belastingbetaler - die zelf toch geregeld van gezondheidszorg moet kunnen genieten - draait op voor deze gang van zaken.

Sociale zekerheid moet voor elke Vlaming toegankelijk zijn via het Sociaal Loket. Als politiek neutraal aanspreek- en informatiepunt in elke gemeente is het Loket bevoegd voor de behandeling van alle sociale zekerheidsuitkeringen en alle sociale dossiers.

De structuren moeten ten dienste staan van de bevolking en niet omgekeerd. Laagdrempelige toegang is een belangrijk succescriterium voor een hoogstaande, kwalitatieve sociale dienstverlening voor alle inwoners van Vlaanderen.

3. Moderniseren en vervlaamsen van de arbeidsmarkt

A. Volledige overheveling van de arbeidsmarkt

Het arbeidsmarktbeleid is momenteel al voor een flink deel de bevoegdheid van de Gewesten, maar zeer belangrijke beleidsinstrumenten blijven expliciet in handen van de federale overheid.

Ingevolge het communautaire akkoord voor de zesde staatshervorming (oktober 2011) wordt de bevoegdheid over enkele deelaspecten (zoals de controle op de beschikbaarheid, doelgroepenbeleid, onderdelen m.b.t. arbeidsbemiddeling, enzovoorts) naar de Gewesten overgeheveld. In een aantal gevallen worden enkel programma's overgedragen (leefloners, startbaanovereenkomsten, enzovoorts) maar blijven alle beleidsinstrumenten in handen van de federale overheid.

Onaanvaardbaar is evenwel dat het normatieve kader, waaronder de regels met betrekking tot het arbeidsrecht en de sociale zekerheid, stevig federaal verankerd is en blijft. Ook de RVA mag voor ons

geen federale instelling blijven. Concreet kunnen nu geen Vlaamse cao's worden afgesloten en blijven de werkloosheidsuitkeringen federale materie. Al bij al worden dus wel belangrijke middelen overgeheveld ter waarde van 4,3 miljard euro, maar houdt de federale overheid essentiële elementen van het arbeidsmarktbeleid nog altijd stevig in handen.

B. Gelijkschakeling statuten

Arbeiders / bedienden. België is zowat de enige lidstaat in de Europese Unie waar de wet nog steeds een onderscheid maakt tussen arbeiders en bedienden, vooral op arbeidsrechtelijk vlak. Zo zijn er onder andere verschillen inzake proeftijd, gewaarborgd loon bij arbeidsongeschiktheid, opzegtermijnen en tijdelijke werkloosheid. Dergelijk compleet achterhaald onderscheid verhoogt de drempel voor de toegang tot technische beroepen. Een uniform statuut zal de aantrekkelijkheid van dergelijke beroepen verhogen en mede een oplossing kunnen bieden voor knelpuntberoepen. Het eenheidsstatuut voor werknemers moet een evenwicht vormen tussen de belangen van de werkgevers (geen stijging van de loonkost) enerzijds en die van de werknemers (behoud van verworven rechten) anderzijds. Het stappenplan om de statuten gelijk te schakelen, zoals afgesproken tussen de sociale partners in het Interprofessioneel Akkoord (IPA) 2011-'12, gaat enerzijds niet snel genoeg en houdt anderzijds geen rekening met de solidariteit tussen private en publieke werknemers om een solide

financieringsbasis te garanderen. Het Grondwettelijk Hof dwingt de wetgever wel om versneld tegen uiterlijk 8 juli 2013 de discriminaties tussen arbeiders en bedienden inzake opzeggingstermijn en carensdag weg te werken.

Werknemers / Zelfstandigen / Ambtenaren. Het sociaal statuut van zelfstandigen is nog altijd ondermaats in vergelijking met het statuut van werknemers. Op termijn moeten de statuten gelijkgeschakeld worden voor onder andere kinderbijslagen, werkloosheidsverzekering, ziekte- en invaliditeitsverzekering, arbeidsongevallen, beroepsziekten en pensioenen. Hiervoor moeten enerzijds de bijdragevoeten voor de sociale zekerheid trapsgewijs gelijkgeschakeld worden en moet anderzijds de overheid eenzelfde financiële inspanning doen voor zelfstandigen als voor werknemers. Tenslotte moet ook het statuut van de ambtenaren meer in lijn worden gebracht met dat van de andere categorieën.

C. Een stimulerend loonbeleid

Andere loonvorming. Een van de redenen waarom werkgevers massaal oudere werknemers dumpen is de hoge loonkost, mede als gevolg van de loonvorming. De loonspanning tussen de oudere werknemers (55-plussers) en de jongere werknemers (25 tot 29 jaar) is hoog in ons land. In België verdient een oudere werknemer circa 145% van het loon van een jongere. Dat is 10% hoger dan het Europees gemid-

delde. Om meer mensen aan het werk te houden, wil het Vlaams Belang het gewicht van de dienstjaren in de loonvorming bijstellen in de neerwaartse richting, tot op het niveau van het EU-gemiddelde. Het relatieve gewicht van de deskundigheid in de loonberekening moet toenemen.

Automatische indexering. De indexering - die enkel nog in België en Luxemburg bestaat - heeft ontegensprekelijk zijn verdiensten inzake welvaartsbehoud en sociale vrede. Vooral in tijden van crisis is de keerzijde van de medaille een oplopende loonhandicap, verhoogde inflatoire spanningen en een dalende concurrentiekracht, wat de positieve effecten ondermijnt. We moeten dan ook, zonder daarom het mechanisme zelf in vraag te stellen de negatieve effecten minimaliseren (bijvoorbeeld door 'centen in plaats van procenten' via de indexering op het nettoloon).

Correcte verloning. Arbeidsduurverkorting bedreigt de productiviteit en dus het concurrentievermogen van de bedrijven. In onze buurlanden Duitsland en Frankrijk doen de nadelen van een kortzichtige vermindering van werkuren zich reeds langer voelen en is de ommezwaai al ingezet. Iemand die langer wil werken, moet hiervoor correct verloond worden zonder dat de overheid het loonsurplus in grote mate afroomt: wie meer wil werken moet daarvoor beloond worden en dat ook effectief merken op zijn loonbriefje.

Lagere (para-)fiscaliteit op arbeid. De loonwig in Vlaanderen is in vergelijking met nagenoeg alle andere landen onaanvaardbaar hoog. Om de baten van onze productiviteit niet door het overheidsaandeel in de loonkosten te laten overtreffen, bepleiten wij een lineaire daling van dit overheidsbeslag, in een eerste fase minstens tot op het niveau van onze buurlanden. Naast de algemene verlaging van de parafiscale druk moeten er ook bijkomende maatregelen genomen worden voor de overuren en de ploegenarbeid.

Goedkopere ploegenpremies. Veel werknemers werken in ploegenarbeid en meestal in sectoren die onderhevig zijn aan grote internationale concurrentie. In deze sectoren komt het er in de eerste plaats op aan om jobs te behouden.

Ploegenarbeid voorziet in een specifieke verloning: een premie bovenop het basisloon als compensatie voor de ongemakken en de nadelen die het werk in ploegen met zich meebrengt. Door de verstikkende (para-)fiscale druk vormt ploegenarbeid een zware kost voor de werkgever terwijl de ploegarbeider relatief weinig overhoudt, zeker in vergelijking met collega's in de omliggende landen. Dit komt omdat de lonen er algemeen minder zwaar belast worden en/of omdat ploegenpremies er aan specifieke fiscale of parafiscale behandeling onderworpen zijn.

Om ons concurrentievermogen in economische bedrijvigheden met ploegenarbeid te verhogen tegen-

over andere (Europese) landen, is een aanzienlijke aanpassing van het (para-)fiscaal regime voor deze specifieke arbeidsvorm onontbeerlijk. De totale loonkost, inclusief de ploegenpremie, mag voor de werkgever niet hoger liggen dan het gemiddelde van een identieke job in de drie buurlanden, terwijl ook het nettoloon voor de werknemer in lijn moet liggen van dit van zijn buitenlandse collega.

D. Een flexibele arbeidsmarkt

Soepelere overuren. Maatregelen rond ploegenarbeid zijn voordelig voor grote industriële bedrijven, maar leveren kleine bedrijven meestal weinig of niets op. Vele Vlaamse kmo's beschouwen het als een prioriteit om hun productiecapaciteit soepel te kunnen aanpassen aan schommelingen in de vraag. Door hun beperkte schaalgrootte is ploegenarbeid evenwel geen optie voor hen. Om hun competitiviteit en de werkgelegenheid te vrijwaren, moet het systeem van overuren voldoende flexibel zijn.

Concreet moet het aantal overuren dat men jaarlijks mag presteren verhoogd worden en moet aan de werknemer de mogelijkheid worden geboden om zelfstandig te kiezen tussen inhaalrust en de overwerktoeslag. De overuren dienen ook onderhevig te zijn aan een gunstigere fiscale en parafiscale behandeling, naar analogie met deze inzake de ploegenpremies.

Soepelere interimarbeid. Tijdelijke productieschommelingen, bijvoorbeeld door een sterke stijging van de vraag of bij seizoensgebonden activiteiten, moeten vlot opgevangen kunnen worden. Dit kan via een flexibele inzet van arbeidskrachten door interimarbeid, waarvoor geen toelating meer nodig hoeft te zijn van de vakbonden en die ook in de overheid inzetbaar moeten zijn. Zolang men jobs aanneemt, kan men zich door een contract van onbepaalde duur binden aan een uitzendkantoor.

Dubbele flexibilisering. Een flexibele arbeidsmarkt draagt bij tot meer economische groei. Flexibilisering op de werkvloer kan echter niet zonder flexibilisering in het sociale leven. Het Vlaams Belang pleit voor een dubbele flexibilisering: elke flexibilisering gericht op een groter rendement van geleverde arbeid moet gecompenseerd worden door méér flexibilisering ten voordele van gezinsleven, vrije tijd, studies en/of andere professionele projecten van de werknemer. Het bedrijfsleven moet elke werknemer de kans geven om niet alleen ondernemer te zijn van zijn eigen loopbaan, maar ook om zijn eigen leven in handen te houden. Dit principe kan worden toegepast op streekgebonden bedrijven in verschillende sectoren die werknemers delen of op sectoraal vlak. De flexibilisering van de arbeidsmarkt is echter niet absoluut. Zo zijn wij geen voorstander van een veralgemeende afschaffing van de zondagsrust.

Afstandswerken. Telewerken is het flexibiliseren van werk naar plaats en tijd, waarbij gebruik wordt gemaakt van informatie- en communicatietechnologie. Het heeft zowel voor de werkgever als voor de werknemer potentiële baten. Werkgevers besparen op infrastructuur, energie, vervoer en er wordt bovendien normaliter een stijging van de productiviteit vastgesteld. Ook voor de werknemers biedt telewerken aanzienlijke besparingen op het vlak van vervoer en in tijd. Thuiswerken zorgt daarenboven voor een beter evenwicht tussen het gezin en een professionele loopbaan. Bedrijven dienen gestimuleerd te worden om een gezinsvriendelijke bedrijfscultuur uit te bouwen, waar tele- en thuiswerken een centrale plaats kunnen innemen. Ten slotte leidt telewerken tot minder verkeer in de spitsuren, waardoor ook degenen die er niet van kunnen genieten er onrechtstreeks baat bij hebben.

Tewerkstelling: geen quota. Het Vlaams Belang is gekant tegen allerlei maatregelen die de tewerkstelling moeten stimuleren en waarbij bijvoorbeeld eigen werklozen worden gediscrimineerd. Van de verplichting dat elk bedrijf moet voldoen aan opgelegde quota kan dan ook geen sprake zijn.

Bovendien gaat het Vlaams Belang niet akkoord met het diaboliseren van onze bedrijven als zouden zij discrimineren bij aanwerving. Het Vlaams Belang is ervan overtuigd dat bij aanwerving enkel kennis, diploma's, vaardigheden, ervaring, persoonlijkheid en

dergelijke meer, een rol spelen. Bovendien wil het Vlaams Belang niet raken aan de contractvrijheid van de bedrijven.

Meer en betere beroepsopleiding. Om de kansen in de arbeidsmarkt te maximaliseren, moet het onderwijs beter afgestemd worden op de noden van de arbeidsmarkt. Het Vlaams Belang pleit voor een herwaardering van technische, technologische en beroepsopleidingen en de eruit voortkomende beroepen, zodat leerlingen beter opgeleid kunnen worden in de richting van de noden van de bedrijven en hiermee hun kans op een vlugge aanwerving aanzienlijk verhogen.

Knelpuntvacatures. We moeten vaststellen dat in Vlaanderen ondanks de werkloosheid nog steeds sprake is van 'knelpuntberoepen'. Dit zijn beroepen waar vanuit het bedrijfsleven veel vraag naar is, doch weinig 'gegadigden' voor te vinden zijn. De herscholingsprogramma's moeten dan ook beter afgestemd worden op de reële noden op de arbeidsmarkt. Anderzijds moeten aan werkzoekenden betere stimuli geboden worden om in een (her-)scholingsprogramma te stappen. Werklozen die ondanks deze bijkomende inspanningen systematisch weigeren een opleiding te volgen, moeten gesanctioneerd worden. De arbeidsbemiddeling (VDAB) moet minder bureaucratisch worden en meer flexibiliteit aan de dag leggen zodat iedereen die een herscholing wil, kan of moet volgen hiertoe ook de kans krijgt.

E. Werkloosheidssteun als laatste redmiddel

Alle activeringsmaatregelen en stimulansen om te werken ten spijt blijft werkloosheid een persistent probleem. Zeker in periodes waar de bijdragen van zoveel mogelijk arbeidskrachten noodzakelijk zijn om het sociaal systeem te vrijwaren, kan Vlaanderen het zich niet veroorloven om honderdduizenden potentiële werkkrachten aan de kant te laten staan. In het kader van de rechten-plichtenbenadering moet de attitude ten opzichte van (langdurige) werkloosheid veranderen. De 'sociale hangmatcultuur' moet verdwijnen en terug plaats maken voor de oorspronkelijke filosofie van de werkloosheidsuitkeringen: een vangnet voor degenen die wegens omstandigheden hun werk verliezen en hiervoor tijdelijk ondersteund kunnen worden.

Werkloosheidsuitkeringen beperken in de tijd. Als we de uitkeringen in de sociale zekerheid op een aanvaardbaar hoog niveau willen handhaven, dan moet er meer intensieve en geïndividualiseerde opvolging, controle en eventueel sanctionering zijn van uitkeringsgerechtigden. De onbeperktheid van de uitkeringsgerechtigde werkloosheidsduur vormt vaak een belemmering om een job te vinden en is budgettair niet langer te verantwoorden.

Het Vlaams Belang is voor de beperking van de werkloosheiduitkeringen in de tijd, maar dit mag geenszins gebeuren via lineaire maatregelen. De beperking

van de werkloosheid in de tijd moet dus geschieden door een veel striktere opvolging van de werkloze, maar ook door het aanbod - zoals een omscholing of het begrip 'passende dienstbetrekking' - beter en vlugger af te stemmen op de individuele werkloze, die op die manier gemakkelijker, maar vooral spoediger aan een nieuwe job moet geraken.

55-plussers. Het is nu eenmaal een feit dat bedrijven niet happig zijn om oudere werklozen aan te werven. Vele oudere werklozen worden de facto uit de arbeidsmarkt geduwd vanwege de hoge loonkosten. Een lineaire maatregel zou er kunnen toe leiden dat een 55-plusser die van zijn 16 jaar aan de band werkt in een auto-assemblagefabriek, en die dus heel zijn carrière dikwijls hetzelfde monotone werk heeft verricht en die - bijvoorbeeld door een herstructurering - wordt ontslagen, slechts enkele jaren werkloosheidsuitkering kan genieten, terwijl hij toch gedurende 39 jaar heeft bijgedragen aan de sociale zekerheid. Dit ondergraaft het verzekeringsprincipe en is de achilleshiel van alle voorstellen die lineaire maatregelen opleggen.

Rechten en plichten. Werkloosheid mag en kan in onze visie dus niet langer ontsporen in een constante afhankelijkheid van een dergelijke uitkering. Met andere woorden, het is geen eeuwig recht zonder dat daar plichten aan vasthangen. Er is een plicht tot bijscholing en het zoeken naar werk en het verplicht aanvaarden van een passende job. Zo dienen de ont-

vangers van werkloosheidsuitkeringen een traject-begeleiding naar een nieuwe job te genieten zodat de uitkering op termijn niet langer noodwendig is. Elke werkloze heeft recht op een gepersonaliseerde aanpak binnen een maand na het zich aanbieden op de arbeidsmarkt. Bijkomende inspanningen op het vlak van opleiding zijn eveneens nodig, wil men aan de lange wachttijden voor een opleiding een einde stellen. Indien een werkloze met bepaalde deskundigheden (volgens diploma of eerder verworven competenties) een vacante betrekking weigert, kan hij of zij de uitkering verliezen. Uiteraard moeten in het bijzonder schoolverlaters zo snel mogelijk aan een job geholpen worden.

Een consequente aanpak kan het maatschappelijk draagvlak redden voor een in de tijd voldoende lange werkloosheidsuitkering, zolang er geen passende job is gevonden. Een betere disciplinering van de genieters van werkloosheidsuitkeringen is één element in een meer algemene, compromisloze strijd die we willen voeren tegen sociale en fiscale fraude. Enkel een rigoureus nageleefde rechten-plichtenbenadering kan ervoor zorgen dat de beschikbare middelen van ons sociaal-zekerheidssysteem terechtkomen bij degene die ze effectief nodig heeft.

Alle werklozen gelijk voor de wet. Het zou een evidentie moeten zijn dat alle werklozen in dit land gelijk zijn voor de wet. Vermits de Belgische, federale sociale zekerheid nog bestaat, is het voor het Vlaams

Belang duidelijk dat een werkloze in alle Gewesten op dezelfde manier moet behandeld worden. Het kan niet dat Vlaamse werklozen gesanctioneerd worden, terwijl men in Wallonië ongestraft werk en opleiding weigert, en dit des te meer daar verhoudingsgewijs de werkloosheid veel hoger ligt in het zuiden dan in het noorden. Uiteraard staat het iedere regio vrij zijn eigen werklozenbeleid te organiseren eens de splitsing van de arbeidsmarkt en de financiering van de uitkeringen gerealiseerd wordt.

F. Keuzevrijheid voor gezinnen

Actieve gezinspolitiek. Hoewel een gezinspolitiek op korte en middellange termijn de gevolgen van de vergrijzingsgolf niet ongedaan kan maken, bepleit onze partij wel degelijk een actief gezinsbeleid. Een samenleving waar de kinderwens voldoende groot is én waar aan dit verlangen ook kan worden voldaan, is een samenleving die met vertrouwen en optimisme naar de toekomst kan kijken.

Dat kan door de voorwaarden te scheppen waaronder koppels aan hun kinderwens effectief kunnen voldoen. Deze kinderwens blijkt immers hoger te liggen dan het aantal kinderen die koppels effectief krijgen. Om hieraan een mouw te passen, verdedigt het Vlaams Belang onder meer een werkelijk kostendekkende kinderbijslag en een opvoedersloon voor de thuiswerkende ouder. Onze partij bepleit een herziening van een aantal bilaterale verdragen inzake

kinderbijslag teneinde bestaande ongerijmdheden weg te werken.

Een stijging van het aantal geboorten als gevolg van een gezinspolitiek is weliswaar bijzonder welkom, maar het demografische en sociaaleconomische effect op de bevolkingspiramide zal zich pas na verloop van enkele generaties écht doen voelen. Een duurzaam beleid moet in elk geval focussen op méér dan het financieel aanmoedigen van het krijgen van kinderen. Anders zijn, alle goede intenties ten spijt, de genomen maatregelen bij voorbaat al een maat voor niets.

Gelijkwaardigheid tussen thuis- en buitenhuiswerkende ouder. Het gezin is de hoeksteen van de samenleving. Het gezin als maatschappelijke kern biedt zekerheid, duidelijkheid en geborgenheid aan de gezinsleden. Uitgangspunt voor een echt gezinsbeleid is het streven naar gelijkwaardigheid tussen de thuiswerkende en de buitenhuiswerkende ouder, waarbij aan de gezinnen een echte keuzevrijheid wordt gewaarborgd. Het is niet aan de overheid om deze keuze te beïnvloeden.

Veel ouders kiezen voor een voltijdse job buitenshuis omdat het loon van hun partner niet volstaat om een gezin met kinderen te onderhouden. Voor het Vlaams Belang mag het tweeverdienersmodel niet de enige norm zijn. Vrouwen die ervoor kiezen buitenhuis te werken, moeten een betere wettelijke

bescherming krijgen tegen afdanking wanneer zij zwanger worden. Ze hebben recht op loopbaanonderbreking om gezinsredenen en na de periode van thuisarbeid moet hen voorrang verleend worden inzake bijscholing, met het oog op het hervatten van het beroep.

Opvoedersloon. Aangezien het opvoeden van kinderen volgens ons volwaardige arbeid is, mag degene die verkiest thuis te werken hiervoor niet financieel gestraft worden. De invoering van een opvoedersloon zal dit verhinderen en aldus de vrije keuze om thuis of buitenhuis te werken, garanderen. Het opvoedersloon zou bestaan uit een uitkering voor de thuiswerkende ouder. Het varieert in functie van het aantal kinderen. Per kind voorzien we een opvoedersloon van 24 maanden. Het recht op een opvoedersloon geldt vanaf de geboorte van het kind tot de leeftijd van 12 jaar. Om te verhinderen dat een ouder die tijdelijk uit het arbeidsproces stapt om de kinderen op te voeden, inboet op de verworven sociale zekerheidsrechten, voorzien wij een sociaal statuut voor de thuiswerkende ouder, die derhalve sociale bijdragen betaalt op het opvoedersloon. De thuiswerkende ouder is daardoor verzekerd tegen ziekte en invaliditeit, kan genieten van de ziekenkostenverzekering, bouwt tijdens de periode waarin hij/zij een opvoedersvergoeding ontvangt pensioenrechten op, kan na afloop van die periode een werkloosheidsuitkering ontvangen en kan voor de rechtgevende kinderen aanspraak maken op kinder-

bijslag voor werknemers. Uiteraard is het opvoedersloon niet combineerbaar met een andere uitkering, beroepsactiviteit of bedrijfsinkomen. De concrete uitwerking van het opvoedersloon mag in geen geval een bijkomende tak van de sociale zekerheid tot stand brengen. De financiering zal gedeeltelijk gecompenseerd worden door een vermindering van andere uitkeringen en dit voornamelijk bij de werkloosheidsvergoedingen en bij de tijdskredietstelsels, terwijl logischerwijze de fiscale aftrekken voor kinderopvang zullen afnemen.

Kinderopvang. Indien ouders, in het kader van de absolute keuzevrijheid, toch kiezen om beiden buitenshuis te gaan werken, pleit het Vlaams Belang voor een betaalbare en kwaliteitsvolle kinderopvang. De bestaande kinderopvang dient te worden uitgebreid en flexibele openingstijden moeten antwoord bieden in geval van ziekte, onverwacht overwerk, treinen met vertraging, een vrije schooldag, enzovoorts.

4. Pensioenen in tijden van vergrijzing

Het feit dat steeds meer mensen langer leven, en deze mensen dus ook steeds langer genieten van hun pensioen, is eigenlijk een van de grootste verwezenlijkingen van de voorbije decennia. Het is immers het gevolg van voortdurende inspanningen, die onder meer hebben geleid tot een veel betere gezondheidszorg en goede arbeidsomstandigheden, waardoor we

ons welvaartspeil hebben kunnen doen stijgen en we ook kunnen genieten van een groter welzijn en een langere levensduur. Dit succesverhaal heeft echter ook een keerzijde. De kosten die aan het fenomeen van de vergrijzing verbonden zijn, zullen de komende jaren in die mate stijgen dat ingrijpende maatregelen nodig zijn, willen we ook in de toekomst ons systeem van een goede en toegankelijke sociale bescherming in stand houden. Het Vlaams Belang kan en wil er dan ook niet om heen: de komende decennia zal de vergrijzing van de Vlaamse bevolking een maatschappelijke zorg van eerste orde zijn. Als nationalisten zijn wij in de eerste plaats bezorgd om de welvaart en het welzijn van onze naasten en in het bijzonder van de meest kwetsbaren in Vlaanderen. Heel wat gepensioneerden, vele senioren en alle zorgbehoevende (hoog-)bejaarden vallen in deze categorie.

De Belgische werkzaamheidsgraad ligt nog steeds onder het EU-gemiddelde. Vooral de leeftijdscategorie 55-64 jaar scoort bijzonder zwak. Deze vervroegde uittreding heeft verschillende oorzaken. Om te beginnen kunnen werkgevers door vervroegde pensionering betrekkelijk goedkoop werknemers laten afvloeien. Werknemers lopen op het einde van hun loopbaan bovendien tegen een zogenaamde impliciete belasting aan. Dat is de som van gederfde inkomsten (pensioen en andere uitkeringen), belastingen en sociale bijdragen min een verwachte stijging van het pensioen bij voortgezette arbeid. Naast het

brugpensioen treden bovendien ook massaal werknemers uit de arbeidsmarkt via het vervroegd pensioen, de vrijstelling oudere werklozen, de voltijdse en deeltijdse loopbaanonderbreking en de arbeidsongeschiktheid. Tot slot mogen we de onveiligheid in grootsteden en het mobiliteitsprobleem niet onderschatten. Zij kunnen de concrete aanleiding zijn om vervroegd af te haken.

De demografische evolutie dreigt elke overheidsinspanning inzake werkzaamheidsgraad te achterhalen. De afhankelijkheidsgraad zal toenemen tot 40% in 2030. Om in 2050 dezelfde verhouding tussen niet-werkenden en werkenden te hebben als in 2001, zou een werkzaamheidsgraad van 73,5% moeten bereikt worden Het stelsel van de eerste pensioenpijler komt steeds meer onder druk, vermits de proportionaliteit geen vanzelfsprekendheid meer is. De bruto vervangingsratio's voor het eerstepijlerpensioen zijn voor een inkomensgerelateerd stelsel immers eerder laag.

A. Schijnoplossingen voor de vergrijzing

Er zijn verschillende 'valse' oplossingen voor de vergrijzingsgolf. Zij liggen goed bij de media, die de pro's en contra's lustig onderling van katoen laten geven. Doemscenario's en politiek-correcte denkbeelden spelen in deze ongenuanceerde discussies over - zo blijkt - onwerkbare voorstellen een hoofdrol.

Immigratie? Het Vlaams Belang heeft principiele bezwaren tegen de inwijking van grote aantallen vreemdelingen. De stelling dat dit noodzakelijk is om tekorten op onze arbeidsmarkt in te vullen, is voor ons onaanvaardbaar zolang tienduizenden langdurige werklozen en leefloontrekkers in eigen land een uitkering uit belastinggeld ontvangen. De tekorten in knelpuntberoepen moeten dus worden aangepakt door praktijkgericht onderwijs, vlot toegankelijke bijscholing en de activering van uitkeringsgerechtigden, vrijwillig waar mogelijk maar met sancties waar nodig.

De invoer van nieuwe arbeidskrachten van buiten de EU is voor Vlaams Belang principieel onaanvaardbaar en onwenselijk, omdat de ervaring leert dat dit zelden tijdelijk is, maar leidt tot vestiging en gezinsheren-iging. Voor de uitzonderlijke situaties van buitenlandse hooggeschoolde medewerkers van bedrijven moet gewerkt worden met strikt tijdelijke werk- en verblijfsvergunningen.

Voor EU-burgers moet erop toegezien worden dat vrij verkeer van werknemers, goederen en diensten niet leidt tot oneerlijke concurrentie via schijnonderaannemers, uitvlaggingsoperaties en nepfilialen in het buitenland. Indien de Europese regels ertoe leiden dat sectoren als transport, bouw en schoonmaak volledig worden overgenomen door EU-vreemdelingen, dan moeten de Europese regels desnoods hervormd worden om werkgelegenheid voor Vlamingen in eigen land te verzekeren.

Het immigratieprobleem behelst vanzelfsprekend eveneens de inburgering van de hier al verblijvende bevolking van buitenlandse origine. Andere landen kiezen eveneens voor een kordaat inburgeringsbeleid. Volgens ons is dit de enige goede weg om op termijn te komen tot een evenwaardige deelname van nieuwe inwoners aan de arbeidsmarkt, zonder quota of positieve discriminatie.

Repartitie of kapitalisatie? Het wettelijk pensioenstelsel is een repartitiestelsel (omslagstelsel) waarbij de pensioenen betaald worden door de bijdragen van de actieven. De financiering van een dergelijk stelsel komt in het gedrang als het aantal inactieven sterk stijgt ten opzichte van het aantal actieven. De vergrijzing heeft met andere woorden gevolgen voor de betaalbaarheid van de pensioenen. In een kapitalisatiestelsel worden de betaalde bijdragen op een individuele rekening gestort en belegd in pensioenfondsen. Gepensioneerden krijgen dus hun opgespaarde bijdragen terug in de vorm van pensioenen.

Het Vlaams Belang is in principe voorstander van een kapitalisatiestelsel, maar pleit zeker niet voor een ontwrichting van het huidige systeem. Een snelle omschakeling naar een kapitalisatiestelsel in de eerste pensioenpijler - een stelsel waar private pensioenverzekering een evidente keuze lijkt - is geen oplossing in het licht van de huidige vergrijzinggolf. Een afbouw van het repartitiestelsel ten voordele van een kapitalisatiestelsel moet een weloverwogen,

zorgvuldig geplande en geleidelijk ingezette politiek zijn, waarbij een (jongere) generatie niet de gevolgen mag dragen van een veeleisende (oudere) generatie - die op de koop toe nog eens relatief kinderloos bleef. Tijdens de omschakeling moet in beginsel de solidariteit met de oudere generatie immers overeind blijven. In volle vergrijzingcrisis zouden de asociale gevolgen van een snelle omschakeling zich dubbel doen gevoelen. De versterking van de tweede en derde pensioenpijlers gebeurt daarentegen wel via de uitbouw van een kapitalisatiesysteem.

Zilverfonds? Aangezien de reserves enkel uit overheidspapier bestaan, de zogenoemde schatkistbons-Zilverfonds, belegt de regering in een schuldinstrument dat ze zelf uitgeeft. De pensioenspaarpot is dan ook veeleer virtueel te noemen; van echte reserves is geen sprake. Volgens de Europese regelgeving mogen dergelijke effecten afgetrokken worden van de schuld. Een verkoop van de reserves om de pensioenen te financieren, zal dan ook tot een stijging van de schuldgraad leiden. Het Zilverfonds, de Belgische pensioenspaarpot, is dan ook niet meer dan een lege doos.

De doelstelling van het Zilverfonds - de financiering van de vergrijzing - kan beter gebeuren door simpelweg te kiezen voor de structurele opbouw van overschotten op de begroting. In plaats van een vage toezegging om jaarlijks het fonds te spijzen, zou de overheid beter werk maken van een versnelde af-

bouw van de (nominale) schuld. Hierdoor zou op termijn meer en meer budgettaire ruimte vrijkomen, die onder andere gebruikt kan worden voor de effectieve opbouw van pensioenreserves. Daar gediversifieerde fondsen op termijn het beste presteren, kan de overheid deze reserves dan ook bij voorkeur investeren in arbeid, innovatie en tewerkstelling. Door onder andere te investeren in Vlaamse economische activiteiten, wordt dit fonds tevens een stimulator voor de Vlaamse verankering en bijgevolg voor de Vlaamse economie en welvaart. Dergelijke reserves komen echter niet in aanmerking voor een schuldvermindering. Hierdoor zou enerzijds de regering verplicht worden blijvend maatregelen te nemen om de schuld effectief af te bouwen, terwijl anderzijds reële reserves worden opgebouwd die niet zullen leiden tot een toekomstige stijging van de schuldratio, wat bij het Zilverfonds wel het geval is.

B. Krachtig pensioenstelsel

Wettelijk pensioenstelsel waarborgen. Het Vlaams Belang is voorstander van het wettelijk pensioenstelsel, waardoor iedereen op een waardige manier kan genieten van een rustige oude dag. De waarborg van het wettelijke pensioenstelsel moet in hoofdzaak een overheidstaak blijven.

Stimuleren tweede en derde pijler. Het wettelijk pensioen is echter voor velen ondermaats en gezien de budgettaire vooruitzichten zal dit waarschijnlijk

niet verbeteren. Toekomstige gepensioneerden kunnen dan ook best zelf een extraatje aan de kant zetten voor hun oude dag. Dergelijke initiatieven, is het nu via de tweede (collectief aanvullend pensioen) of de derde pijler (individueel pensioensparen) moeten dan ook gestimuleerd worden. Nieuwe belastingen of verhoging van de bestaande fiscaliteit op dergelijke spaarvormen zijn uitgesloten.

De 40-jarige loopbaan in plaats van de pensioenleeftijd. Onze partij is gewonnen voor een robuust pensioenstelsel dat recht geeft op een volledig pensioen na 40 jaar arbeid. Op die manier wordt de grotendeels theoretische discussie over de pensioenleeftijd zonder voorwerp. Voor welbepaalde gezondheidsschadende beroepen kan een specifieke regeling worden uitgewerkt. Deze 40-jarige loopbaan geeft recht op een volwaardig pensioen. Indien men voortijdig op pensioen wil gaan zal dit resulteren in een minus op het uitgekeerde pensioenbedrag.

In tegenstelling tot de meeste partijen opteert het Vlaams Belang voor een reële loopbaan van 40 jaar, wat betekent dat de regeling van gelijkgestelde periodes strenger dient gemaakt te worden. Toch vinden we dat een aantal regeringsmaatregelen geen gezinsonvriendelijke gevolgen mogen hebben. Deze werkwijze zal de feitelijke duur van de loopbaan wel degelijk optrekken, zonder dat de wettelijke duur verlengd moet worden.

Blijven of opnieuw werken parafiscaal belonen. Er zijn ook mensen die langer willen en kunnen blijven werken. Het Vlaams Belang is van oordeel dat iedereen die dit wil en kan onbeperkt zou mogen blijven bijverdienen. Wie als werknemer actief wil blijven na 40 jaren werk en navenante belastingbijdragen, dient volgens het Vlaams Belang geen enkele vorm van sociale zekerheidsbijdragen meer af te staan op de inkomsten uit arbeid. Wij willen met andere woorden arbeid door oudere werknemers volledig vrijstellen van werkgevers- en werknemersbijdragen. Ook werknemers die op rust gaan en na verloop van tijd opnieuw intreden, kunnen hun sociale rechten 'meenemen' naar de nieuwe job en worden dus vrijgesteld van sociale bijdragen.

Minimumpensioenen en ambtenarenpensioenen. Naast de werknemerspensioenen, bestaan er, ten tweede, de pensioenen van zelfstandigen en, ten derde, de ambtenarenpensioenen. Wat de minimumpensioenen betreft - die zich vooral in het stelsel van de zelfstandigen situeren - wil het Vlaams Belang dat ze minstens alle levensnoodzakelijke behoeften dekken en moet de trend van de jongste jaren om die geleidelijk te verhogen, worden verdergezet.

Wat de ambtenarenpensioenen betreft, willen wij ingrijpen op extravagant hoge pensioenbedragen. Deze pensioenen zullen billijk moeten bijdragen aan de lasten van de vergrijzing. De diversiteit van de toegangsvoorwaarden tot bepaalde pensioenbereke-

ningen voor ambtenaren is dringend aan vereenvoudiging toe.

Brugpensioen. Wij pleiten voor een strenge beteugeling van de misbruiken van het brugpensioen om massaal oudere werknemers - op kosten van de gemeenschap - af te stoten. Het systeem van brugpensioenen wordt beperkt tot de uitzondering op het principe van de 40-jarige loopbaan voor een beperkt aantal arbeidsintensieve en gevaarlijke beroepen, en onder veel stringentere voorwaarden in geval van herstructurering of collectieve sluitingen.

C. Langer werken

Bevorderen werkbereidheid. Een performante arbeidsmarkt waarbij voortdurend tewerkstelling gecreeerd wordt, is nog steeds het beste antwoord op de vergrijzing. Zolang er voldoende actieven bijdragen tot de sociale zekerheid, komt de financiering van onder meer de pensioenen niet in het gedrang. Het arbeidsmarktbeleid moet er dan ook op gericht zijn zoveel mogelijk mensen zo lang mogelijk aan het werk te houden. Iedereen, van schoolverlater tot oudere werknemer, moet volgens zijn of haar mogelijkheden bijdragen tot de welvaart en het welzijn van onze maatschappij. Er moet strenger worden opgetreden tegen misbruiken. Het beleid moet opnieuw meer het karakter van een verzekering tegen sociaal onheil beklemtonen en minder het automatisme van sociale uitkering (van vervangingsinkomen of 'leefloon').

De Belgische werkzaamheidsgraad ligt nog steeds onder het EU-gemiddelde. Vlaanderen scoort echter aanzienlijk beter dan de andere Gewesten.[1] België is niet geslaagd in de Lissabondoelstelling van een werkzaamheidsgraad van 70% actieven in 2010, net als de EU27 in haar geheel, laat staan in de Stockholmmijlpaal van 50% aan het werk in de leeftijdscategorie 55-64. Om de nieuwe doelstelling in het kader van de strategie Europa 2020 te behalen, namelijk 75% van de 20- tot 64-jarigen aan het werk tegen 2020, zullen er extra inspanningen nodig zijn.

5. Getrapte gezondheidszorg

Om onze gezondheidzorg in de toekomst op niveau te houden, werd de groeinorm voor de gezondheidszorg wettelijk vastgelegd op 4,5% bovenop de inflatie. De budgettaire overschotten die de ziekteverzekering hierdoor sinds 2005 boekt, gaan naar een toekomstfonds om de kosten van de vergrijzing op te vangen. Een ander deel dekt gedeeltelijk de toenemende kosten van de technische en farmaceutische geneeskunde. Deze groeinorm van 4,5% is evenwel onhoudbaar. Om te voorkomen dat de patiënten, van wie er nu al meer en meer gezondheidszorg uitstellen omwille van de kostprijs, de volledige meerkost moeten dragen, heeft Vlaanderen dringend nood aan een integraal gezondheidsbeleid met absolute nadruk op preventie. Daar onder an-

1 De Belgische werkzaamheidsgraad (2010) bedraagt 61,6%; in Vlaanderen is dat 66,0%, te Brussel 55,1%, in Wallonië 55,9%. In de EU27 was 64,3% van de actieve bevolking (15- tot 64-jarigen) aan het werk.

dere volgens de OESO de verantwoordelijkheid over preventieve en curatieve geneeskunde op hetzelfde bestuursniveau thuishoort en deze ommezwaai een aanzienlijke mentaliteitsverandering vergt, moet de volledige verantwoordelijkheid over het gezondheidsbeleid overgedragen worden aan het niveau zo dicht mogelijk bij de burger, dus het niveau van de deelstaten.

De ommezwaai van ziekenzorg naar gezondheidszorg vraagt ook een multidisciplinaire aanpak, waarbij zowel onderwijs, sociale zekerheid, ruimtelijke ordening en milieu, media, economie en fiscaliteit als curatieve gezondheidszorg moeten betrokken worden.

Rol huisarts. De huisarts moet een centrale rol spelen. Het Vlaams Belang is overtuigd van een flexibel getrapte gezondheidszorg waarin vraag en aanbod zo goed mogelijk op mekaar afgestemd moeten worden. Na opvoeding en preventie moet de nadruk op de eerste lijn opvang en thuisverzorging liggen. De specialisten en ziekenhuizen vormen de tweede lijn en de derde lijn, tot slot, zijn de universitaire ziekenhuizen.

Globaal Medisch Dossier. De geëchelonneerde gezondheidszorg is opgebouwd rond het globaal medisch dossier, het GBM. Het GBM gaat ervan uit dat alle medische gegevens van de patiënt samenkomen in een elektronische databank. Moderne

toepassingen als E-health en gereglementeerde consultaties via het internet moeten maximaal worden benut. E-health kan ook worden aangewend voor rechtstreekse terugbetaling door het RIZIV, eventueel gekoppeld aan een systeem van derdebetaling, op voorwaarde dat dit niet gepaard gaat met extra administratieve belasting en onnodige vertraging van de uitbetaling aan gezondheidszorgers of verlies aan sociale controle door de patiënt.

Modern gezondheidsbeleid. Vrijheid van therapie voor arts en patiënt moet ongetwijfeld behouden blijven, maar overconsumptie en therapeutische hardnekkigheid moeten maximaal worden ontraden. Het recht op dringende medische zorgen moet voor iedereen gevrijwaard blijven, maar we kunnen niet toelaten dat ons gedurende jaren opgebouwde sociale stelsel ondermijnd wordt door misbruiken en internationaal medisch toerisme met het oog op het verkrijgen van gratis geneeskundige verzorging. Anderzijds moet de hoge kwaliteit van onze medische diensten en onze medische technologie, die we kunnen behouden dankzij een integraal rationeel gezondheidsbeleid en voldoende investeringen in onderzoek en ontwikkeling, onze regio een internationale uitstraling verschaffen die onze positie op de internationale markten van medische dienstverlening alleen maar kan ten goede komen.

V. Een modern onder-nemingsklimaat

1. Een moderne en efficiënte administratie

Rendement. Elke overheid moet het algemeen belang dienen. Het rendement van de Belgische overheid is echter bijzonder laag, zeker in vergelijking met andere (Europese) landen. Dit is vooral een gevolg van de veel te logge bureaucratische publieke sector. De beginselverklaring van het Vlaams Belang *"… bepleit dan ook een gezondere visie op de overheidstaken. Daarbij horen: meer aandacht voor het essentiële (zoals veiligheid en justitie), het actief terugdringen van overtollige structuren en wetten, de strijd tegen corruptie en bureaucratie en het respect voor de scheiding der machten. Benoemingen en bevorderingen door de overheid kunnen enkel gebeuren op grond van bekwaamheid en ervaring."* De Belgische overheid is - helaas - sterker gericht op controle dan op rendement. Maar ook deze controle schiet bovendien tekort door de inefficiëntie (= het gebrek aan rendement) van de overheidsdiensten. Het algemeen belang is meer gebaat bij een renderende overheid die concrete beleidsmijlpalen haalt aan de hand van bepaalde criteria zoals doelmatigheid en kostenbeheersing.

Bedrijfseconomische doorlichting en modernisering overheidsapparaat. Overheidsmanagers moeten een duidelijk, taakgebonden mandaat krijgen met evaluaties en eventuele sancties. Er moeten garanties komen inzake de talenkennis van de ambtenaren.

Depolitisering. Een controlerende overheid wil overal in het maatschappelijke leven aanwezig zijn. Het maatschappelijke middenveld is nog veel te afhankelijk van partijpolitieke invloeden. Politisering leidt tot zelfbediening en is nefast voor het bedrijfsleven. Een en ander komt tot uiting in de forse toename van de publieke tewerkstelling.

Maximale administratieve vereenvoudiging. De sleutel tot de oplossing is de daadwerkelijke afbouw van de overheidsbetutteling. Een noodzakelijke voorwaarde hierbij is de kwantitatieve vermindering en kwalitatieve verbetering van het aantal wetten en regels. Wetsmatiging dus, en dit gekoppeld aan het tegengaan van rechtsvervuiling. Om de administratieve vereenvoudiging en de efficiëntie te maximaliseren, moet het elektronisch bestuur geoptimaliseerd worden via gerichte en doordachte ICT-toepassingen.

Administratieve diensten. De hervorming van de administratieve diensten (kantoor interne verwerking of back-office) heeft weinig zin zolang de verschillende overheden het elektronische bestuur niet op elkaar afstemmen. Het Vlaams Belang pleit dus voor gedegen elektronisch bestuur en minder schone schijn.

Gezaghebbend advies. De overheid moet voorzien in de doorvoering van het zogenaamd 'gezaghebbend advies'. Dit houdt in dat een onderneming of een burger vóór hij start met de uitvoering van zijn

plannen, weet hoe de verschillende overheidsdiensten zullen reageren op welomschreven situaties (op fiscaal gebied, inzake ruimtelijke ordening, inzake leefmilieu, enzovoorts). Wanneer het gezaghebbend advies gevolgd wordt, kan aan de burger of ondernemer geen sanctie opgelegd worden, omdat hij of zij de wet niet zou hebben nageleefd. Integendeel: wie zich conformeert, krijgt steeds het voordeel van de twijfel.

Kmo-impactfiche. Deze fiche moet duidelijk de gevolgen van een nieuwe regel voor de kmo aangeven, met bijzondere aandacht voor de uitvoerbaarheid en administratieve lasten. De bedrijfsimpacttoets moet zo snel mogelijk worden geconcretiseerd.

Kruispuntbank. De regering moet prioriteit geven aan een goede werking van de Kruispuntbank voor Ondernemingen en van de ondernemingsloketten. Het Vlaams Belang bepleit één centrale en actuele Vlaamse databank die kan gelinkt worden aan de federale Kruispuntbank Ondernemingen, één centrale vergunningsdatabank, de afstemming van de milieuinformatie en de integratie van de bouw-, milieu- én socio-economische vergunning.

2. Onderzoek en ontwikkeling: bakens voor de toekomst

Als Vlaanderen terug wil aansluiten bij het koppeloton in Europa, moet het de concurrentiële positie

aanzienlijk verbeteren. Dit kan het best gebeuren door de beste troef, de aanwezige kennis, maximaal uit te spelen en de kenniseconomie tot speerpunt van het economisch beleid te maken.

Innovatie, Wetenschap en Technologie (IWT). Het is duidelijk dat wetenschap en innovatie de komende jaren dé belangrijkste rol zullen blijven spelen in de economische groei. Om blijvend internationaal te concurreren, zal Vlaanderen het over een andere boeg moeten gooien en de uitdagingen van de kenniseconomie overtuigender moeten aanpakken. Hiertoe dient in de eerste plaats het budget voor Onderzoek & Ontwikkeling (O&O) verhoogd te worden. Om een koppositie in Europa te bereiken, dienen we in principe tien jaar voor te blijven op de noden van de industrie. Vlaanderen heeft de Lissabon-norm, die stelt dat 3% van het Bruto Binnenlands Product tegen 2010 besteed moet worden aan O&O, niet gehaald. De bedrijven realiseerden 70% van de tussennorm van 2% en de overheid 63% van de tussennorm van 1%. De nieuwe doelstelling, geformuleerd in het toekomstproject van de Vlaamse Regering 'Vlaanderen in Actie', voorziet dat de 3%-norm in 2014 wordt gehaald. Om in 2020 effectief tot de top 5 van de welvarendste Europese regio's te behoren - het uiteindelijke doel van VIA - zullen de inspanningen echter flink opgedreven moeten worden en mogen ze niet langer afhankelijk zijn van eventuele begrotingsoverschotten, maar moeten ze structureel en op regelmatige basis worden opgebouwd.

Innovatie leidt nog te veel tot verlies van tewerkstelling. Het voorbeeld van Finland daarentegen toont duidelijk aan dat het ook voor een moderne economie mogelijk blijft om werkgelegenheid te creëren in de verwerkende nijverheid. De creatie van deze jobs is een strategische optie waartoe de overheid moet en kan bijdragen door loonlastenverlagingen en door nieuwe technologieën te stimuleren.

Men vergeet bovendien vaak nog de grote verwevenheid van innovatie met de industriële productie in Vlaanderen. Het is van groot belang dat productievestigingen met een hoge toegevoegde waarde in Vlaanderen blijven. In die zin is het Groenboek Industriële Productie van de Vlaamse Regering een goede aanzet, maar het biedt alsnog nog geen voldoende en volledige oplossing. Er worden wel veel plannen gesmeed en nota's geschreven, maar er zijn voor het overige te weinig concrete maatregelen die worden getroffen. Het Vlaams onderzoeks- en innovatiebudget voor vraaggedreven industrieel onderzoek is nog steeds ontoereikend. De investeringen in deze vorm van onderzoek moeten opgedreven worden om enerzijds de bestaande productie- en onderzoeksactiviteiten hier te houden en anderzijds nieuwe investeringen aan te trekken.

3. Onderwijs stimuleren

Het Vlaams Belang onderschrijft de visie dat Vlaanderen moet excelleren op elk maatschappelijk do-

mein: wetenschappelijk, economisch, ecologisch, onderwijskundig, sociaal, internationaal en bestuurlijk. We zijn het er ook over eens dat Vlaanderen - gezien de evoluties op wereldvlak en de verschuiving van de economische zwaartepunten - zoveel mogelijk de omslag dient te maken naar een innovatieve kenniseconomie. Enkel door een zo efficiënt mogelijke synergie tussen economie, onderwijs, wetenschap en innovatie kan Vlaanderen uitgroeien tot een economische topregio.

Synergie tussen onderwijs, overheid en ondernemingen. Het doel van ons onderwijs is uiteraard een algemene vorming te bieden aan onze kinderen zodat zij kunnen ontwikkelen tot kritische jongvolwassenen. Tegelijk moet het onderwijs afgestemd worden op de huidige arbeidsmarkt. De Vlaamse overheid heeft hierin een coördinerende rol te vervullen.

Om innovatie in de Vlaamse economie te verbeteren, is het belangrijk te investeren in de hele kennisketen: in onderwijs, onderzoek en ontwikkeling, in innovatie en in ondernemerschap. Er moet een betere synergie komen tussen overheid, bedrijfswereld en kennis- en onderzoekscentra in Vlaanderen. De leerprocessen en -inhouden moeten worden geoptimaliseerd om tot een efficiënt georganiseerd onderwijs te komen. Door deze efficiëntieverbetering in het onderwijs zullen meer middelen vrijkomen om de wetenschappelijke richtingen te promoten

- zowel in middelbaar als hoger onderwijs - waardoor de kennis in Vlaanderen die meer kan bijdragen tot economische groei verankerd kan worden.

Opwaardering technisch onderwijs. In het secundair onderwijs kiezen nog steeds te weinig leerlingen voor technische richtingen of het beroepsonderwijs. Nochtans vinden technisch geschoolden vandaag de dag erg gemakkelijk werk. Meestal kiezen ze eerst voor ASO-richtingen, om, indien dit te hoog gegrepen blijkt, af te zakken naar 'lager aangeschreven' studierichtingen, het zogenaamde watervalsysteem. Vaak zijn deze jongeren door het falen in het ASO gedemotiveerd. Een vervroegde keuze voor het technisch of beroepsonderwijs kan voor dergelijke jongeren nuttig zijn. Hiervoor is echter een opwaardering van het technisch- en beroepsonderwijs nodig, zodat deze studierichtingen in de perceptie evenwaardig worden beschouwd aan ASO-richtingen.

Financiering en kwaliteit. De ingevoerde outputfinanciering koppelt de middelen die universiteiten en hogescholen krijgen aan het aantal diploma's dat uitgereikt wordt. Dit haalt het niveau van het hoger onderwijs nog verder naar beneden, wat de kwaliteit van een diploma hoger onderwijs op termijn fors doet dalen en gevolgen heeft voor de investeringen in onderzoek.

Onderwijs en O&O. De democratisering van het onderwijs, op zich natuurlijk een goede zaak, heeft

ook negatieve gevolgen. Tegenover de forse toename van het aantal studenten, staat maar een beperkte toename van professoren, waardoor duidelijk een omkaderingsprobleem ontstaat. Om de ambitie te verwezenlijken de top-5 van de kenniseconomieën te bereiken, moet Vlaanderen ook dringend maximaal investeren in extra onderzoeksmiddelen. Het onderwijs kan en moet bijdragen om de 3%-norm inzake O&O tijdig te behalen. Organisaties die via fundamenteel onderzoek willen bijdragen tot het maatschappelijk debat inzake de economische en maatschappelijke ontwikkeling van regio's en Vlaanderen in het bijzonder, zoals VIVES (het Vlaams Instituut voor Economie en Samenleving), moeten hiervoor gesteund worden.

4. Rechtszekerheid voor ondernemers

Een moderne vennootschapswetgeving. De huidige wetgeving is complex en houdt nog te weinig rekening met de veranderende economische omstandigheden. Voor het Vlaams Belang moet de ondernemer centraal komen te staan in een geactualiseerde vennootschapswetgeving.

Hoewel Vlaanderen heel wat familiebedrijven telt, vormt de overdracht van deze ondernemingen vaak een probleem. Wanneer de opvolging binnen de familie niet mogelijk blijkt, gebeurt het vaak dat het bedrijf zijn activiteiten staakt. Externe bestuurders of zaakvoerders voelen zich niet snel geroepen om

dergelijke zaken over te nemen omwille van de gevaren inherent aan de bestuurdersaansprakelijkheid. Dit ontmoedigt het nemen van risico's, ook al zijn ze weloverwogen en houden ze rekening met alle betrokkenen. Het Vlaams Belang pleit voor een wetgeving die omzichtig en soepel omspringt met de bestuurdersaansprakelijkheid en die rekening houdt met het gestegen ondernemingsrisico.

Soepelere falingsprocedures. Indien een ondernemer failliet gaat, krijgt deze vaak te kampen met een zekere vorm van stigmatisering, ook al is het faillissement volledig te wijten aan externe factoren. Mensen moeten daarenboven de kans krijgen om uit hun fouten te leren. Een middel daartoe is het schuldloos faillissement - bij streng toegepaste voorwaarden, zoals inspraak van de schuldeisers - waarbij de gefailleerde moet aantonen dat het faillissement te wijten is aan externe factoren en hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan bedrieglijke praktijken.

Steunfonds voor Zelfstandigen. De invoering van een Vlaams Steunfonds voor Zelfstandigen kan de stigmatisering van een falende ondernemer enigszins verzachten. Het ontbreken van een sociaal vangnet is ongetwijfeld één van de voornaamste redenen die ondernemers in spe doen beslissen om toch maar niet te starten met een zelfstandige activiteit. Het statuut van de zelfstandigen moet dan ook op termijn kwalitatief gelijkgesteld worden met dit van de werknemers mits een aanpassing van de sociale bij-

drage en een extra inspanning van de overheid, naar analogie met de inspanning die voor de werknemers wordt geleverd.

Ziekte of een ongeval vormt voor de zelfstandige ondernemer al een zware financiële beproeving, maar bij faillissement is dat des te meer het geval. De ondernemer komt immers samen met zijn gezin in een uitzichtloze financiële situatie terecht. De federale sociale verzekering tegen faillissement tracht het leed enigszins te verzachten, maar de uitkeringen die via die weg door een gefailleerde verkregen kunnen worden, zijn helaas ontoereikend om een menswaardig bestaan te leiden. Ze liggen zelfs lager dan de Europese armoedegrens voor België. Met de oprichting van een Steunfonds voor Zelfstandigen wil het Vlaams Belang de lacune in de sociale wetgeving voor zelfstandigen aanvullen. Het Vlaams Steunfonds voor Zelfstandigen garandeert de gefailleerde gedurende een bepaalde tijd een aanvullende uitkering die hem ervoor moet behoeden dat hij onder de Europese armoedegrens komt te leven. Die aanvullende uitkering moet hem ook in staat stellen zijn beroepsleven een andere wending te geven.

Dat zelfstandigen die de weg naar faillissement inslaan hun rechten verliezen, omdat ze niet meer in staat zijn hun sociale bijdragen te betalen of op het moment dat ze echt failliet of in vereffening gaan nog gigantische sommen moeten betalen aan de RSZ vooraleer ze wat dan ook van uitkering kunnen

krijgen, is een grote sociale nood die gelenigd moet worden.

Prioritair moet echter de ware oorzaak van het hoog aantal faillissementen aangepakt worden. Een beter ondernemingsklimaat met minder lasten en eenvoudigere regels zal leiden tot gezondere bedrijven.

Subsidies. De bevordering van het principe van de rechtszekerheid is een wezenlijk kenmerk van onze rechtsstaat. Zo is het ook uiterst belangrijk voor zelfstandigen en bedrijven om te weten waar ze in een bepaalde situatie aan toe zijn. In Vlaanderen is er bijvoorbeeld een uitgebreid subsidiesysteem voor ondernemingen en zelfstandigen (bij gebrek aan de mogelijkheid tot het verlenen van fiscale stimuli), maar dit systeem is zodanig vertakt en uitgebreid dat bedrijven op de duur door de bomen het bos niet meer zien. Hierdoor gaan vele (positieve) maatregelen in de massa verloren aangezien ze niet of onvoldoende gekend zijn. Een veralgemeend subsidiesysteem is daarenboven administratief omslachtig, te duur en het schiet vaak zijn doelstelling voorbij.

Het Vlaams Belang staat voor een vereenvoudiging van het subsidielandschap, gecombineerd met fiscale stimuli. Hiervoor is het onontbeerlijk dat Vlaanderen over de nodige fiscale hefbomen beschikt (inzake vennootschapsbelasting en dergelijke) om zijn eigen beleid te kunnen sturen.

5. Sociaal overleg synchroniseren met de 21ste eeuw

Vakbonden kunnen een positieve rol spelen in de verhoudingen tussen werknemers en werkgevers enerzijds en werknemers en overheid anderzijds. Het Vlaams Belang is dus niet tegen vakbonden en verdedigt integendeel het recht op vereniging, ook voor vakbonden. Wij stellen echter vast dat in de huidige Belgische context drie politiek gekleurde vakbonden voor zichzelf een monopolie hebben georganiseerd, waarbij zij zichzelf gedragen als agressieve en onverantwoordelijke monopolisten. Vele militanten doen goed werk op de werkvloer, maar de top van de bonden is vooral bezig met het vakbondsbelang, het beheer van de zwarte kas en met het behoud van het vermolmde Belgische status-quo.

Uitbetaling werkloosheidsuitkering. Om in ons land te komen tot een gezonde verhouding tussen vakbonden en werkgevers, in het belang van de Vlaamse werknemers, zijn volgens ons een aantal maatregelen noodzakelijk. Uitbetaling van door de gemeenschap betaalde werkloosheidsgelden is niet de taak van een private vereniging als een vakbond; dat is een overheidstaak. Dat een overheid elk jaar bijna 200 miljoen euro uitgeeft aan 'administratiekosten', enkel om belastinggeld bij begunstigden te krijgen, is een aanfluiting van goed bestuur. Deze taak moet dus zonder meer bij de drie monopoliebonden weggehaald worden. De bestaande neutrale

‘Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen’ moet de enige uitbetalingsinstelling worden en dient daarvoor fors uitgebreid te worden; op termijn moet haar taak overgenomen worden door een sociaal loket in elke gemeente, waar elke burger vlot en zonder politiek dienstbetoon geholpen wordt.

Premie voor juridische bijstand. Vakbonden hebben het volste recht hun rol van juridisch-administratieve adviseur te spelen. Maar de regeling, waarbij de werknemer met syndicale premies op kosten van belastingbetaler of werkgevers in de richting van de drie monopoliebonden wordt geduwd, is onaanvaardbaar. Deze syndicale premie kan beter vervangen worden door een ‘premie voor juridische bijstand’, waarmee elke werknemer, ook degene die zich niet wenst te syndiceren, zijn eigen zin doet.

Meer basisdemocratie. Er moeten écht vrije sociale verkiezingen komen, met mogelijkheid voor vrije vakbonden om ook per bedrijf deel te nemen, net als in onze buurlanden. Ook in de overheidssector zijn vrije en eerlijke sociale verkiezingen noodzakelijk. Het Vlaams Belang pleit hier dus nadrukkelijk voor méér rechten, méér vrijheid voor de werknemers dan de drie monopoliebonden willen toestaan.

Subsidiariteit in sociaal overleg. De regel dat enkel bonden die ‘representatief’ zijn mogen onderhandelen over arbeidsvoorwaarden, waarbij van bonden geëist wordt dat ze zowel in Vlaanderen als Wallonië

actief zijn, is uiteraard achterhaald en dient enkel als alibi om de drie monopolisten te beschermen. Het sociaal overleg dient te verlopen volgens het principe van de subsidiariteit: op Vlaams niveau met Vlaamse bonden, op lokaal niveau in de onderneming met lokale vakbonden, al dan niet aangesloten bij een nationale koepel.

Vlaamse cao's. Vlaanderen en Wallonië zijn twee totaal verschillende economieën. Federale cao's kunnen dus in het beste geval een grootste gemene deler zijn van de regionale sociale gevoeligheden. Collectieve arbeidsovereenkomsten moeten dus afgesloten worden op regionaal niveau, terwijl er, conform het subsidiariteitsbeginsel, méér mogelijkheden moeten komen om op bedrijfsniveau of per deelsector eigen accenten te leggen.

Misbruiken stoppen. In de 'Fondsen voor Bestaanszekerheid' worden enorme bedragen beheerd door in principe werkgevers en werknemers samen; in praktijk doen de drie monopolievakbonden hiermee grotendeels hun zin. In de bouwsector verkopen de drie bonden zelfs het wettige stemrecht van 150.000 bouwvakkers in ruil voor geld voor de vakbondskas. Dit kan zo niet langer. De bestaande wettelijke regels moeten correct toegepast worden en er moet door de overheid ernstig gecontroleerd worden.

Rechtspersoonlijkheid en transparantie. Politieke partijen hebben al vele jaren een open boekhouding,

die hoegenaamd de slagkracht van die partijen niet verzwakt; het is niets te veel gevraagd, dat vakbonden hetzelfde zouden doen. Daarop sluit logisch aan dat vakbonden rechtspersoonlijkheid zouden aannemen, of minstens net als politieke partijen aanspreekbaar zouden zijn in de vorm van een vereniging met rechtspersoonlijkheid die de verplichtingen inzake financiën en personeel op zich neemt. De bewering van de bonden dat dit hun werking onmogelijk zou maken, is lachwekkend; in zowat al onze buurlanden nemen vakbonden rechtspersoonlijkheid aan. In een democratische rechtsstaat heeft iedereen rechten én plichten, ook vakbonden.

Vakbonden en kmo's. Het merendeel van de Vlaamse kmo's zijn eerder kleinere bedrijven met maximaal een tiental werknemers. In dergelijke ondernemingen staat het management dicht bij de werkvloer en worden eventuele conflicten of problemen snel en informeel behandeld. Kmo's met 50 of meer werknemers zijn - ook al is dit vaak overbodig - verplicht vakbonden toe te laten, waardoor ze vaak minder geneigd zijn de drempel van 49 medewerkers te overschrijden. De verplichte vakbondsaanwezigheid mag dan ook niet te bruusk verlopen (wat betreft beschermde werknemers en vakbondswerking) om de rentabiliteit en de jobcreatie van de ondernemingen niet te hypothekeren.

6. Zorg voor milieu en economie verzoenen

Verstandig omgaan met het leefmilieu binnen een economische context: het is geen contradictie meer. Het bewust en zorgzaam omgaan met economische hulpbronnen zoals grondstoffen, maar ook lucht, water en ruimte is een basisvoorwaarde voor een evenwichtige en harmonieuze sociale en economische ontwikkeling. In het overstijgen van de schijnbaar tegengestelde belangen van economische ontwikkeling en milieuzorg liggen enorme groeimogelijkheden voor mensen, bedrijven en naties die de kansen willen zien en de mogelijkheden grijpen.

Zorg en aandacht voor de mens en zijn leefomgeving, voor welzijn en gezondheid zijn waarden die trouwens in onze nationalistische ideologie thuishoren. Als Vlaams-nationalistische partij wil het Vlaams Belang deze waarden in een duurzame economische ontwikkeling gevrijwaard zien. Ook landschap, cultuur en erfgoed in de ruimste betekenis, hebben waarde op lange termijn en moeten op hun waarde geschat worden, economisch gevaloriseerd worden en niet opgeofferd worden aan kortetermijnprojecten en private belangen.

Zorgzaam omgaan met hulpbronnen. Vlaanderen is historisch een dichtbevolkt land. Door de immigratiedruk en de daaruit voortvloeiende demografische ontwikkelingen blijft de bevolkingsdichtheid stijgen. Dit legt ook een grote druk op onze eco-

nomische hulpbronnen en noopt Vlaanderen tot een steeds sterker groeiende import van grondstoffen voor voedselvoorziening, productie en energievoorziening. Het economisch omgaan, spaarzaam en doordacht, met onze schaarse hulpbronnen moet een voortdurende zorg zijn van het beleid van overheid en bedrijven. Deze invalshoek moet kansen bieden aan technologische ontwikkelingen ten gunste van alle bedrijven en gezinnen. Zorgzaam omgaan met onze hulpbronnen zou ook moeten leiden tot een versterking van onze concurrentiepositie en economische soevereiniteit, en moet de kans op onze toekomstige ontwikkelingen veiligstellen.

Materialenbeheer. Gezien onze sterke importafhankelijkheid van de voornaamste grondstoffen, moet ook het afvalbeleid afgestemd worden op het principe van een maximale benutting van grondstoffen en energiebronnen. Het afvalbeleid moet nog meer een deel worden van het materialenbeheer en energiebeleid, waarbij een maximale benutting van grondstoffen opnieuw een vanzelfsprekendheid wordt die kansen biedt op kwaliteitsvolle economische ontwikkeling. Zonder het opzetten van dirigistische en bureaucratische systemen moet de overheid afspraken tussen producenten stimuleren zodat recyclage van verpakkingsmiddelen eenvoudiger en kostenefficiënter kan verlopen. Het feit dat het productenbeleid nog in federale handen is, werkt een baanbrekend Vlaams beleid tegen. In een wereld waar steeds meer een concurrentiestrijd zal ontstaan

rond schaarser wordende hulpbronnen, moeten materiaalstromen omwille van economisch-strategische en efficiëntieredenen worden opgevolgd en geoptimaliseerd. Het Vlaams Belang wil afval voorkomen en schadelijke producten waar mogelijk bannen. Selectieve afvalophaling en het hergebruik van grondstoffen kan nog slimmer en kostenefficiënter worden uitgewerkt zonder bedrijven en gezinnen extra te belasten. Het afval dat niet meer voor (her)gebruik in aanmerking komt, willen wij milieuvriendelijk en economisch waardevol verwerken. Een efficiënte energierecuperatie door middel van verbranding kan slechts de laatste stap zijn in de verwerkingsketen. De installaties moeten permanent worden geëvalueerd en gemoderniseerd. De kansen die de vergisting van organisch materiaal biedt, moeten maximaal worden benut en uitgebouwd. Bij de verdere uitbouw van een nog performanter materialenbeheer en de efficiëntere benutting van onze verwerkingscapaciteit moet er voor gezorgd worden dat Vlaanderen geen afvalverwerkingsland wordt, waarbij misbruik gemaakt wordt van Vlaamse overheidsinspanningen voor het afwentelen van buitenlandse bedrijfskosten.

Stimuleren. We moeten de fiscaliteit gebruiken om rationeel duurzaam energie- en grondstoffengebruik te stimuleren in plaats van een fiscaal repressief beleid te voeren. Wij willen gezinnen en bedrijven belonen die erin slagen minder afval te produceren én beter presteren dan internationale en Europese afspraken, in plaats van steeds strengere normen op te leggen.

Water als grondstof beschermen en betaalbaar houden. Ook water, zowel het oppervlakte- als grondwater, is een economisch waardevolle hulpbron. Het is daarom van belang dat Vlaanderen ook deze waardevolle hulpbron beschermt en haar waarde in stand houdt en maximaliseert. Waterzuivering moet op een veel rationelere manier worden georganiseerd. Kleinschaligheid, innovatie, gezond verstand en oog voor onze specifieke ruimtelijke situatie kunnen en moeten een efficiënter en goedkoper beleid mogelijk maken. Water is een strategische grondstof waarbij de overheid de watersector niet uit handen mag geven en moet zorgen voor een sterke verankering. De kosten voor waterzuivering lopen hoog op. Een falend ruimtelijk beleid (de verspreide bebouwing, het toestaan van bouwvergunningen in zones waar geen voorzieningen voorhanden zijn, enzovoorts) gecombineerd met een dure gecentraliseerde aanpak, doen de kosten voor waterzuivering sterk stijgen. Deze stijgende kosten worden via de waterfactuur op een ondoorzichtige wijze op de verbruikers doorgerekend. Het Vlaams Belang wil een overzichtelijk en betaalbaar waterbeleid waarbij iedere actor - verbruiker, lokale en hogere overheden en de watersector zelf - op zijn verantwoordelijkheden kan afgerekend worden.

Aanleg en renovatie van rioleringen en waterzuivering zullen in de nabije toekomst veel middelen vergen. Het is noodzakelijk dat de Vlaamse overheid een efficiënte strategie ontwikkelt die ener-

zijds betaalbaar blijft en anderzijds de controle en de verantwoordelijkheid niet in handen geeft van de private sector. Bedrijven die veel water gebruiken en nodig hebben, moeten kunnen putten uit andere reserves dan grond- en drinkwater. Bij de afbakening en uitbouw van bedrijvenzones moet rekening worden gehouden met mogelijkheden om regen- en oppervlaktewater te bufferen en te (her) gebruiken. Dit vergt een integrale aanpak waarbij ook recreatie- en natuurfuncties aan bod kunnen komen.

Milieu en gezondheid. Samen met waterkwaliteit zijn lucht- en bodemkwaliteit niet alleen waardevolle economische goederen, ze hebben ook een sterke invloed op onze gezondheid. De maatschappelijke kost van de vermindering van onze omgevings- en levenskwaliteit was en is zeer groot. Al te vaak worden verborgen kosten door kortetermijndenken van zowel overheid, bedrijven als gezinnen afgewenteld op de huidige maatschappij en de toekomstige generaties. Het is de taak van alle partners in het economisch gebeuren - overheid, ondernemingen en gezinnen - verantwoordelijk om te gaan met deze kosten. Bij opzettelijke milieuvervuiling moet streng worden opgetreden. Het motto 'de vervuiler betaalt' leidt niet alleen tot het betalen van een boete, maar ook tot het herstellen van de aangerichte schade.

Wereldhandel en milieuzorg. Internationale handel is van alle tijden. Toch stellen de verdieping en

verbreding van de wereldhandel en de mondialisering ons voor een aantal uitdagingen. Onze overheden leggen in de meeste gevallen terecht strenge kwaliteitseisen op aan onze producten en productieprocessen. Deze eisen worden echter vaak niet gehandhaafd bij de import van producten en levensmiddelen, waardoor onze producenten kampen met een concurrentienadeel. Efficiënte en goedkope transportmogelijkheden zorgen voor een aanvoer van producten van over de ganse wereld; vaak producten uit de land-, tuin- en bosbouw die ook meer nabij worden geproduceerd. Dit zorgt in vele gevallen voor ontwrichting van duurzame productie, voor enorme energieverspilling en concurrentievervalsing. En voor kosten die niet doorgerekend worden in de producten, maar die afgewenteld worden op de gemeenschappen in landen van oorsprong of bestemming. Er moeten technieken worden uitgewerkt om een gezonde (wereld)handel in evenwicht te houden door het afschuiven van deze verborgen kosten te vermijden. Plaatselijke duurzame productie heeft een meerwaarde die naar waarde moet worden geschat.

Een samenhangend vergunningenbeleid. Het Vlaams Belang is voorstander van een efficiënter en duurzamer vergunningenbeleid. Daarom staan we achter een omgevingsvergunning die de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning vervangt en de voorwaarden op elkaar afstemt. De regelgeving rond de integrale milieuvoorwaarden,

waarbij bedrijven uit dezelfde sector op een gelijke manier worden behandeld, moet uitgebreid en verbeterd worden. Ook voortdurende bijsturing van de milieuwetgeving op basis van de praktijkervaring en de technologische vooruitgang is noodzakelijk.

Bodembeleid moet zekerheid geven. Het budget voor sanering van historisch vervuilde bodems moet worden opgetrokken. Op die manier kunnen vervuilde bedrijventerreinen, zogenaamde brownfields, hergebruikt worden en wordt het onnodig aansnijden van gronden voor nieuwe bedrijventerreinen ingeperkt. Waar mogelijk moeten de procedures voor het bodemonderzoek eenvoudiger gemaakt worden. Maar de regelgeving moet blijven garanderen dat nieuwe eigenaars niet aansprakelijk worden gesteld voor wat vorige eigenaars gedaan of nagelaten hebben.

Billijke reglementering. Voor het Vlaams Belang is het uitgesloten dat de Vlaamse regelgeving inzake afval en bodemsanering een concurrentienadeel zou opleveren ten opzichte van onze Europese buren, laat staan ten opzichte van Wallonië.

Klimaatproblematiek. Het milieu- en klimaatdebat heeft ook een impact op de energieproblematiek. Gelet op de eindigheid van fossiele brandstoffen, de uitstoot van schadelijke stoffen en de steeds stijgende kostprijs, wil het Vlaams Belang de overgang naar nieuwe energievormen stimuleren door het onder-

steunen van onderzoek en gebruik van nieuwe vormen van energieopwekking. De ontwikkeling van duurzame energievoorziening dient te gebeuren met maximaal respect voor economische, ecologische en sociale evenwichten. Bestaande internationale afspraken dienen te worden onderschreven op voorwaarde dat alle betrokken internationale partners hetzelfde doen.

7. Een realistisch Vlaams energiebeleid

Betaalbaar en Vlaams energiebeleid. De Vlaming heeft recht op een Vlaamse visie op het energiebeleid en vooral op een betaalbare factuur. Onze huishoudens betalen nu de hoogste prijzen van Europa. Onze bedrijven ondervinden het nadeel van hogere productiekosten wat onze concurrentiepositie ondermijnt. Door achterophinkende transport- en distributiecapaciteit en door een gebrek aan vernieuwing van de productie dreigen er snel stroomtekorten te ontstaan. Door omschakelingsprogramma's in het buitenland is er minder stroom beschikbaar om te importeren. Onze afhankelijkheid van Frankrijk wordt hierdoor enkel maar groter. Het Belgische energiebeleid doet niets om die impasse te doorbreken. Daarom moet er een coherent Vlaams energiebeleid worden uitgestippeld, waarbij rekening wordt gehouden met rechtszekerheid, kostenefficiëntie, duurzaamheid, evolutie van prijzen op de markt en de prijsevolutie van de technologie en de strategisch-economische belangen van de Vlaamse samenleving.

Er moet onmiddellijk een einde komen aan de onoverzichtelijke bevoegdheidsverdeling op het gebied van energie die alle vernieuwing en vooruitgang belemmert. Alle energiebevoegdheden, met inbegrip van de nucleaire en de offshore windenergie, dienen integraal door Vlaanderen te worden overgenomen. Transparantie en duidelijkheid moeten hierbij vooropstaan. Een efficiënt en duurzaam energiebeleid draagt bij tot onze energieonafhankelijkheid.

Vlaanderen mag in afwachting daarvan niet aan de kant blijven staan, maar moet integendeel zelf de concurrentie op gang trekken. Het Vlaams Energiebedrijf moet hierbij veel ambitieuzer te werk gaan door onder meer zelf mee te investeren in nieuwe nucleaire centrales en hernieuwbare energie. Naast de productie moet het bedrijf zich ook richten op de distributie van energie.

Een gezonde energiemix. Het Vlaams Belang blijft voorstander van een zo divers mogelijk elektriciteitspark in Vlaanderen. Hoewel het totale energieverbruik zou kunnen dalen of minder snel stijgen, zal het aandeel van elektriciteit in het energieverbruik stijgen. Enerzijds door het stijgend aantal toepassingen en anderzijds door de omschakeling van de industrie. Als we deze groei kunnen opvangen door de bouw van moderne stoom- en gasturbinecentrales (STEG), warmtekrachtkoppeling en groene stroom via water, wind, zon of vergisting, zal dit reeds een succes zijn. Het is onrealistisch te denken

dat we naast deze groei ook nog de vervanging van alle nucleair geproduceerde elektriciteit kunnen opvangen door groene stroom. Alle technieken moeten worden ingezet om een zo duurzaam en divers mogelijke, maar ook betaalbare energiemix mogelijk te maken.

Omschakeling naar nieuwe energiebronnen en een echt vrije markt gaan hand in hand. Vlaanderen moet inderdaad ook de transitie naar nieuwe energiebronnen maken, om strategische, economische en milieuredenen. Daarenboven worden we vandaag nog steeds geconfronteerd met een dominante Franse speler in de elektriciteitsproductie. Deze dominante producent profiteert bovendien van een historisch opgebouwd voordeel. Zowel in de klassieke elektriciteitsopwekking als bij de zogenaamde groene productie. Bijna de volledige nucleaire productiecapaciteit is in handen van Electrabel GDF Suez, dat daarnaast nog een grote capaciteit in kolencentrales tot biomassacentrales heeft omgebouwd. Op die manier beheerst dit door de Franse staat gestuurde bedrijf 60% van de elektriciteitsproductie in dit land. Het energiebeleid moet de binnenlandse productiemarkt tot meer decentralisatie, diversificatie en concurrentie bewegen. Dit kan enkel door een overzichtelijk vergunningenbeleid en een stabiel investeringskader te creëren. Zoals al gesteld, moet Vlaanderen hierin zijn verantwoordelijkheid opnemen.

Kernuitstap? Het doorbreken van de Electrabelhegemonie hangt echter nauw samen met de geplande uitstap uit de kernenergie. Het akkoord met Electrabel GDF Suez inzake de verlate kernuitstap tegen 2025 moet opengebroken worden. De oudste en meteen ook kleinste nucleaire centrales (Doel 1 en 2) kunnen gesloten worden op het ogenblik dat er voldoende betaalbare alternatieven zijn voor deze productiecapaciteit. Op dit ogenblik is de sluiting voorzien in 2015. Het ziet er naar uit dat tegen dan nooit voldoende vervangingscapaciteit beschikbaar zal zijn. Voor de overige centrales zal men niet anders kunnen dan een nucleaire productie te handhaven tot een eind na 2025. Daar moet natuurlijk een juiste berekening tegenover staan van de nucleaire rente, de taks op de nucleaire winst die (hoofdzakelijk) door Electrabel GDF Suez op haar (boekhoudkundig) afgeschreven kerncentrales wordt gemaakt. De federale energieregulator CREG is voor het Vlaams Belang de onafhankelijke instantie die deze nucleaire taks jaarlijks moet berekenen, en die zal in elk geval een stuk hoger liggen dan de schamele 500 miljoen euro die voor 2011 werd voorzien.

Blijvende kansen voor moderne kernenergie. Indien we de klimaatakkoorden gestand willen doen en de CO_2-uitstoot willen beperken, dan kunnen we al helemaal niet zonder de productie van elektriciteit door middel van kernsplitsing. Bovendien zouden de hoogtechnologische sectoren die nu kennis leveren aan onze nucleaire sector naar het bui-

tenland verhuizen, met alle gevolgen van dien voor de Vlaamse werkgelegenheid en de inbedding van deze kennis in het Vlaams technologisch landschap. Als voorbeeld van een toonaangevend technologisch project is er MYRRHA van het SCK in Mol, dat onderzoek doet naar centrales van de vierde generatie en steeds de steun van het Vlaams Belang heeft gekregen. Ook is het zo dat we nu reeds een gedeelte van onze energie importeren, voornamelijk afkomstig van Franse kerncentrales. Het zou dus van weinig gezond verstand getuigen in het binnenland nucleaire productiecapaciteit te vervangen door Franse. Uiteraard moet de veiligheid steeds verzekerd zijn en blijven in alle mogelijke omstandigheden en moet er verder gewerkt worden aan een verantwoorde verwerking van het kernafval. Ook daarvoor is het onderzoek naar de kerncentrales van de vierde generatie van belang. Verder moet men op lange termijn blijven uitkijken naar nieuwe evoluties in de techniek (thorium in plaats van uranium, kernfusie, enzovoorts).

Correcte groene stroom. In een gezonde energiemix hebben ook verschillende vormen van groene stroom hun plaats. Het Vlaams Belang is voorstander van het ondersteunen en subsidiëren van technologie, eerder dan van het subsidiëren van de productie. Wij aanvaarden geen oversubsidiëring en ondoordachte ondersteuningsmechanismen die onhoudbaar blijken. Wel moet er een stabiel investeringskader gewaarborgd worden. Het systeem van groenestroomcertificaten en emissierechten moet aldus hervormd worden.

Ruimtelijke ordening mag de vergroening van de energievoorziening niet blokkeren. Een versoepeling van de regelgeving zou meer ruimte en mogelijkheden moeten garanderen ten voordele van kleinschalige windmolens op bedrijventerreinen, landbouwbedrijven en dergelijke.

Distributie en transport versterken, kostprijs verlagen. Om de markt echt te kunnen vrijmaken en meer binnenlandse en buitenlandse producenten op ons netwerk te kunnen toelaten, moeten wij zowel ons transport- als ons distributienetwerk dringend moderniseren en uitbreiden. Investeringen stimuleren in een sterk netwerk biedt meer producenten de kans om elektriciteit tot in België te krijgen en is ook cruciaal om nieuwe en duurzame productiemethodes rendabel te maken.

De distributiesector is op dit ogenblik te versnipperd en gepolitiseerd. Vraag is of dit nog steeds een taak moet zijn van de gemeenten die dit op hun beurt uitbesteden aan intercommunale distributienetbeheerders. De Vlaamse overheid moet de distributiesector van elektriciteit en gas grondig hervormen met het oog op kostenverlaging, efficiëntieverhoging en depolitisering.

De optimalisering van bestaande technologie, de bevordering van productie van hernieuwbare energie, de maatregelen voor rationeel energiegebruik (REG) en de sociale maatregelen mogen niettemin geen

aanleiding geven tot prijsstijgingen voor de gewone consument. De kosten van deze door de overheid aan de distributienetbeheerders opgelegde verplichtingen, worden immers doorgerekend aan de verbruiker en zijn voor een groot deel verantwoordelijk voor de stijging van de totale energiefactuur.

De kosten voor de ombouw van het centralistisch opgevatte transport en distributienet tot een fijnmazig zogenaamd slim netwerk of 'smart grid' zouden moeten worden gedragen door alle producenten en dus worden verrekend in de energieprijs in plaats van, zoals nu het geval is, in de prijs van de distributie.

Stijging energiefactuur inperken door minder lasten. De hoge energiefactuur in Vlaanderen is niet enkel te wijten aan de hegemonie van Electrabel GDF Suez, de stijgende productie- en distributiekosten en de maatschappelijke verplichtingen opgelegd aan de distributienetbeheerders, maar ook aan de lasten opgelegd door de overheid onder de vorm van accijnzen en btw. Het Vlaams Belang wil dat het btw-tarief op energie teruggebracht wordt van 21% naar 6%.

Energie-efficiëntie verhogen. Verschillende vergelijkende studies tonen aan dat de energie-efficiëntie in Vlaanderen te laag is, voornamelijk als men vergelijkt met landen zoals Duitsland. De goedkoopste energie is de energie die niet wordt verbruikt. Door een samenhangend en duurzaam beleid moet en kan

de energie-efficiëntie worden verhoogd. Bouwkundige normen en regelgeving mogen een energie-efficiëntieverhoging van gebouwen niet voor de voeten lopen. Zo is de toegestane afwijking van de rooilijn voor het plaatsen van een bijkomende isolatielaag er gekomen op aangeven van het Vlaams Belang.

Competitiviteit. Ecologische en ruimtelijke duurzaamheid dient steeds rekening te houden met de impact op de competitiviteit van de ondernemingen, die niet verder mag worden bedreigd door steeds stijgende energielasten.

8. Ruimtelijke ordening met oog voor Ondernemend Vlaanderen

Onze troeven beter uitspelen. De ruimtelijke ordening moet een evenwicht vinden tussen het ondernemende Vlaanderen enerzijds en het natuurbehoud en ander gebruik van de schaarse ruimte anderzijds. Onze partij is voorstander van meer verwevenheid en polyvalent ruimtegebruik ten behoeve van de kansen die de specifieke Vlaamse economische structuur heeft. Vlaanderen heeft in de onmiddellijke omgeving van de centra van werkgelegenheid een groot aanbod aan arbeidskrachten. Een betere benutting van de mogelijkheden inzake binnenscheepvaart, spoorwegvervoer en luchthavens is noodzakelijk.

Realistisch ruimtegebruik. De strikte scheiding tussen stedelijk gebied en buitengebied beantwoordt

niet aan de hedendaagse realiteit. Een aantal vitale functies (bijvoorbeeld afvalverwerking en energieopwekking) die noodzakelijk zijn om het stedelijk gebied te laten leven, zijn geconcentreerd in het buitengebied. De verschillende vormen van 'economie' vragen hoe dan ook hoogwaardige en professioneel uitgebouwde locaties - zogenaamde groeipolen - in of nabij de steden zodat voldoende werkgelegenheid kan worden gecreëerd. Land- en tuinbouwbedrijven in traditionele zin en andere nicheteelten dienen te beschikken over ruimtelijke ontwikkelingsmogelijkheden.

Vergunningenbeleid. Het Vlaams Belang is voorstander van een efficiënter en duurzamer vergunningenbeleid. Daarom staan we achter een omgevingsvergunning die tegelijk de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning vervangt en op elkaar afstemt.

Ademruimte door investeringen in infrastructuur. Vlaanderen heeft een nijpend tekort aan voldoende bedrijventerreinen. Oude, verlaten en vervuilde bedrijfsterreinen zijn aan een versneld tempo te saneren, terdege aan te sluiten op nutsinfrastructuur en aan kandidaat-ondernemers ter beschikking te stellen. Stedelijke buurten die voldoende toegankelijk zijn maar geconfronteerd worden met leegstand en verkrotting, komen prioritair in aanmerking voor de realisatie van nieuwe bedrijfszones.

De stadsvlucht keren. De uittocht vanuit de steden naar de voorsteden en groene gemeenten legt een zware druk op de zeldzame open ruimtes. De stadsvlucht moet stoppen door wonen en werken in de stad weer aantrekkelijk te maken. Wij denken daarbij aan een harde aanpak van de criminaliteit, aan de sanering van verloederde wijken en aan fiscale maatregelen. Nieuwe, grootschalige winkelcentra aan de rand van steden moeten worden vermeden.

Veiligheid. Ook ondernemers en middenstanders zijn steeds meer het slachtoffer van criminaliteit. Het Vlaams Belang wenst het professionele fiscale regime dan ook uit te breiden tot de private beveiliging, wat kleine zelfstandigen in onveilige buurten kan aanmoedigen hun zaak open te houden en niet weg te trekken. Het Vlaams Belang wil de wettelijke zelfverdediging uitbreiden tot de bescherming van eigendom en goederen, naar het voorbeeld van een aantal buurlanden. Criminelen moeten hard worden aangepakt. Een beveiligde webstek voor winkeleigenaars met gegevens van recidiverende winkeldieven en de mogelijkheid om foto's van betrapte dieven uit te hangen, zal ontmoedigend werken en de handelaars toelaten preventief op te treden.

9. Mobiliteit en infrastructuur

De lacunes wegwerken. In het brede mobiliteitsdebat in het algemeen en de wegeninfrastructuur in het bijzonder wil het Vlaams Belang dat voldoen-

de rekening wordt gehouden met de economische noodzaak van het wegwerken van heel wat lacunes in de transportinfrastructuur. Mogelijkheden om 'trimodale poorten' (knooppunten van weg-, water- en spoorverkeer) te creëren moet worden ondersteund, aangemoedigd en uitgewerkt. In alle Vlaamse provincies zijn er dringende projecten te realiseren.

Wegvervoer. Als logistieke regio zal het vervoer over de weg voor Vlaanderen een belangrijke economische parameter blijven. Het is daarom onontbeerlijk dat de ontbrekende verkeersschakels snel worden weggewerkt, terwijl de kwaliteit van het wegennet blijvend wordt gewaarborgd. Deze kwaliteit kan enkel worden bereikt wanneer er eindelijk komaf wordt gemaakt met de structurele gebreken die het Vlaamse wegennet kenmerken, met respect voor de natuur. Infrastructuurwerken moeten eveneens steeds gebeuren met aandacht en respect voor de omwonenden.

Daarnaast moet fileleed zo veel mogelijk worden vermeden. Dit zal hoe dan ook een debat vergen over extra verkeersinfrastructuur, waarbij het onder meer mogelijk moet zijn om zogenaamde spitsstroken te voorzien. Dit zijn rijstroken, bijvoorbeeld de pechstrook, die ingeschakeld worden tijdens de spits om het vermogen van de weg tijdelijk te verhogen.

De uitbouw van Vlaanderen als performante logistieke regio vereist tot slot het efficiënt en doortas-

tend beheren van grote infrastructuurwerken en het deugdelijk plannen van oplossingen voor mobiliteitsvraagstukken. Hiervoor zullen het moderniseren en het bijsturen van de procedures en de beheersprocessen noodzakelijk zijn.

Binnenvaart: een transportmiddel van de toekomst. De Vlaamse bevaarbare waterlopen bieden een uiterst waardevol instrument met een sterk groeipotentieel om het mobiliteitsprobleem efficiënt aan te pakken. De capaciteit van deze waterwegen dient optimaal te worden benut en waar mogelijk vergroot, zonder echter de ecologische/milieugerelateerde factor uit het oog te verliezen. Via een netwerk van containerterminals zouden bedrijven minder afhankelijk moeten worden van het wegvervoer. Meer arbeidsflexibiliteit zal daarenboven het rendement van de binnenvaart sterk verhogen. Het gebruik van de waterwegen als transportkanaal vereist natuurlijk een deugdelijk onderhoud van deze waterwegen. Dit veronderstelt op regelmatige basis baggeren. Er moet dan ook voldoende ruimte worden voorzien voor de baggerspecie.

Investeren in een modern spoorwegnet. Vlaanderen telt momenteel slechts twee spoorontsluitingen naar het buitenland, waarvan één lijn ook gebruikt wordt voor goederenvervoer. Als Vlaanderen ook in de toekomst een belangrijk transportland en doorvoerland wil blijven, zijn investeringen in een modern, efficiënt, open en internationaal aangepast

spoorwegnet broodnodig. Inzake het goederenvervoer denken we aan de reactivering van buiten gebruik gestelde internationale spoorlijnen om rechtstreeks het Ruhrgebied en Midden-Europa te bereiken, waarbij de aansluiting op de EuregioBahn daarbij van economisch belang is. De reactivering van de Lijn 20 (Hasselt-Maastricht) middels een dubbel spoor kan zorgen voor een extra, hoogdringende spoorontsluiting. Op deze wijze zal ook de Albertterminal van de Railport te Lanaken voor omslag van goederenvervoer volledig tot zijn recht kunnen komen en kan de transit van en naar respectievelijk Nederland en Duitsland volledig worden geoptimaliseerd. Deze 'trilogiepoort' kan uitgroeien tot een belangrijke hub voor de haven van Antwerpen. Een bijkomend middel van spoorvervoer is de IJzeren Rijn, indien deze ook wordt gereactiveerd. Het hoeft geen betoog dat naast de haven van Zeebrugge en Gent, de tweede grootste stad van Vlaanderen, Antwerpen, als wereldhavenstad hieruit ten volle profijt kan trekken, alsook Vlaanderen en de toekomstige Vlaamse natie.

Het Vlaams Belang wil de toegankelijkheid van en naar de Vlaamse economische centra vrijwaren en voor een kwantitatieve en kwalitatieve uitbouw van het treinaanbod zorgen. Onze partij wil via samenwerking met onze Vlaamse zeehavens ruime containeroverslagplaatsen in elk economisch centrum ter hoogte van de spoorontsluiting. De spoorwegmaatschappij moet zich flexibeler opstellen en inspelen op de concrete noden van het bedrijfsleven.

Uiteraard dient veiligheid op het spoor altijd en overal prioriteit nummer één te zijn. De beslissing voor de versnelde invoering van het veiligheidssysteem TBL1+ moet onverwijld teruggedraaid worden en men moet alles inzetten op het meest moderne en meest veilige systeem: ETCS. Ook de werkomstandigheden van de treinbestuurders dienen te worden verbeterd. Daarnaast moet in de toekomstige beheerscontracten meer aandacht besteed worden aan het aspect veiligheid. Concrete veiligheidsdoelstellingen moeten in de contracten worden ingeschreven en de verloning van de CEO'S moet ook afhankelijk worden gemaakt van het al dan niet realiseren van deze doelstellingen.

Bus-, metro- en tramvervoer moet complementair en aanvullend zijn voor het spoorverkeer teneinde de nodige ontlasting van het wegverkeer te bewerkstelligen. Het openbaar vervoer moet steeds toegankelijk, efficiënt en veilig blijven voor iedere gebruiker. Ook in metrostations en bepaalde buslijnen moet de veiligheid opnieuw gegarandeerd worden en dit op elk uur van de dag.

Groeikansen voor Vlaamse luchthavens. Zaventem blijft voor Vlaanderen een uiterst belangrijke economische groeipool en werkverschaffer. Na de terugval van het luchtverkeer in 2001 (failliet Sabena) is er tijdens de daguren nog behoorlijk wat groeimarge voor het luchtverkeer. Hierbij moet vanzelfsprekend rekening worden gehouden met de leefbaarheid

voor de omgeving en met een billijke spreiding van de hinder, waarbij Brussel eindelijk zijn rechtvaardig deel moet opnemen. Dit geldt a fortiori voor de nachtvluchten, die beperkt moeten blijven tot wat strikt economisch noodzakelijk is. Vanzelfsprekend blijft het Vlaams Belang ijveren voor de regionalisering van de bevoegdheden inzake de luchthaven Brussel-Nationaal. Een land dat de ambitie heeft het logistieke hart van Europa te zijn, heeft ook nood aan een fijnmazig net van regionale luchthavens met vertakking naar andere vervoersmodi. We moeten dan ook de groeikansen van de luchthavens van Oostende-Brugge, Deurne en Kortrijk-Wevelgem vrijwaren.

Mobiliteit in de stedelijke gebieden. Het Vlaams Belang pleit voor een mobiliteitsbeleid waar ruimte blijft voor de wagen. Grote delen van de steden moeten dus voldoende toegankelijk blijven en er moet voldoende betaalbare parkeerruimte voorzien worden. Wat het openbaar vervoer betreft, vinden wij dat de dienstverlening verder uitgebreid moet worden, bijvoorbeeld naar industrieterreinen.

CNG en waterstof als nieuwe brandstoffen ondersteunen. Onze bevolkingsdichtheid maakt ons ook gevoelig voor de gezondheidsrisico's van het wegverkeer. De overheid moet Vlaamse bedrijven en wetenschappers ondersteunen bij het ontwikkelen van goedkopere, schonere en efficiëntere brandstoffen. Elektrische wagens hebben een aantal pluspunten,

maar er blijven ook heel wat vragen. Het Vlaams Belang ondersteunt al langer de inspanningen van wetenschappers en vooruitziende kmo's om het gebruik van het zogenaamde CNG of het 'Compressed Natural Gas' als minst vervuilende brandstof aan te zwengelen. Een transitie of overschakeling naar het rijden op CNG is ook een tussenstap in de verdere ontwikkeling van het gebruik van waterstof. Het biedt meer kansen dan enkel in te zetten op elektrisch aangedreven wagens en opent de weg naar het gebruik van biogas uit organische reststoffen en het rijden op waterstof als nevenproduct van de industrie of als opslagmethode voor elektriciteitsoverschotten.

10. Geïnnoveerde landbouw

Rentabiliteit door innovatie. De landbouw moet zich meer richten op en investeren in technische en technologische innovatie. De sector is in volle ontwikkeling, maar de bestaanszekerheid van de landbouwers is bedreigd, vooral door toenemende kosten en fluctuerende prijzen, maar ook de milieuproblematiek vraagt bijzondere aandacht. Om op termijn te kunnen overleven, moeten de performantie en rentabiliteit van de landbouwbedrijven duurzaam verhoogd worden, met bijzondere aandacht voor innovatie. Het aantal landbouwbedrijven in Vlaanderen is gedaald met 29% in tien jaar tijd, maar ze werden gemiddeld 39% groter. De nadruk ligt sterk op intensieve landbouw die grote investeringen vereist en dit geldt voor alle deelsectoren: de varkenshou-

derij, de pluimveebedrijven, de rundveehouders, de tuinbouw en de akkerbouw. Logisch gevolg is dat de Vlaamse landbouwbedrijven erg gevoelig zijn voor prijsschommelingen in materiaal, energie en grondstoffen. Kostenbeheersing is dan ook primordiaal: een betere energie-efficiëntie, productieverbeteringen, studies naar nieuwe teelten, verbeterd waterbeheer en nieuwe technische ontwikkelingen moeten hiertoe bijdragen.

Diversifiëring. De landbouwsector kan in de toekomst steeds meer maatschappelijke meerwaarden leveren zoals landschapsonderhoud. Diversifiëring wordt dus steeds belangrijker, zoals hoevetoerisme en zorgboerderijen kunnen bijdragen tot een verbeterde rentabiliteit van de bedrijven. Het winnen van energie uit gewassen of uit afvalproducten zal verder moeten worden uitgebouwd. Naast voedselvoorziening kunnen landbouwgrondstoffen dus ook op andere manieren gevaloriseerd worden zoals onder meer in de farmaceutica en cosmetica, als bron van energie of als structurele componenten in tal van materialen en toepassingen.

Kennisoverdracht. Ten slotte is innovatie in de land- en tuinbouw pas mogelijk indien er een goede kennisdoorstroming gerealiseerd wordt tussen onderzoek en sector. Deze communicatie gebeurt in twee richtingen waarbij enerzijds vragen vanuit de sector kunnen vertaald worden naar onderzoeksprioriteiten en waarbij anderzijds onderzoeksresultaten

naar de praktijk kunnen doorstromen om daar toegepast te worden. Informatieplatformen, opleidingen en demonstraties, technologische ondersteuning en begeleiding, kennisuitwisseling tussen verschillende sectoren, samenwerking tussen bedrijven en het ter beschikking stellen van de nodige fondsen, moeten innovatie ook toegankelijk maken voor kleinere bedrijven.

VI. Vlaanderen in Europa, Vlaanderen in de wereld

1. Vlaanderen en de Europese Unie

Neen aan de EU-moloch, ja aan de vrije naties. De meeste Vlamingen zijn opgegroeid met de geloofsbelijdenissen van de politieke verantwoordelijken uit het verleden (Martens, Dehaene, Verhofstadt), als zou al wat 'Europa' is ook per definitie 'goed' zijn voor ons land. In sociaaleconomische zin zouden dat dan vooral de principes zijn van vrij verkeer van goederen, diensten en personen en de invoering van de euro. Dit alles zou, zo werd ons steeds verteld, leiden tot 'meer welvaart en stabiliteit', en 'zeker niet tot prijsstijgingen'. De realiteit ziet er na een decennium heel anders uit. De schuldencrisis van 2010-2011 bracht de verborgen gebreken aan het licht. Tien jaar na de invoering van de euro blijkt het voortbestaan van de eenheidsmunt en bij uitbreiding het Europees project, niet langer een evidentie.

Het fundamentele probleem is dat de huidige EU georganiseerd is op een verkeerd model: dat van een federalistische, bureaucratische moloch, die de gevaarlijke utopie koestert van de 'steeds verdergaande integratie' in de richting van een 'Verenigde Staten van Europa'. Zoiets is echter niet levensvatbaar, omdat er geen Europese taal, geen Europees volk, geen gemeenschappelijke Europese democratische politieke ruimte bestaat. Deze utopie leidt er onafwendbaar toe, dat het volk als 'de vijand' wordt gezien aan wie de verlichte eurocraten vanuit Brussel hun wil moeten opleggen 'voor hun eigen bestwil'. Daarom

is het Vlaams Belang, als Vlaamse volkspartij, met trots een eurokritische en eurosceptische partij.

Het Vlaams Belang kiest voor een totaal ander model voor Europa. Europa is historisch een lappendeken van vrije en trotse naties. Alleen vrijwillige afspraken tussen die vrije naties, gedragen en gelegitimeerd door de wil van het volk via referenda en nationale verkozen parlementen, heeft een democratisch draagvlak. Het Vlaams Belang is dus voorstander van grensoverschrijdende samenwerking, Europese vrijhandelsakkoorden, beperking van formaliteiten en handelsbelemmeringen. Maar uiteindelijk moet het beslissingsrecht bij de nationale volkeren liggen.

De snelle uitbreiding van de Unie heeft niet alleen voor voordelen gezorgd. De sociale concurrentie met nieuwe lidstaten brengt veel eigen bedrijven in gevaar. Concurrentie kan maar optimaal werken indien de spelregels voor iedereen gelijk zijn. Een verdere uitbreiding van de EU kan dan maar overwogen worden indien de kandidaat-lidstaat een voldoende hoog economisch en sociaal peil heeft bereikt. Turkije is geen Europees land en kan dan ook niet toetreden tot de EU.

Vlaamse staat, Europese confederatie. De internationale economische belangen van Vlaanderen kunnen pas ten volle worden behartigd als Vlaanderen volwaardig participeert in de Europese besluitvorming. Vlaanderen kan België dus niet zomaar over-

vleugelen in de EU. Vlaanderen zal zich pas kunnen laten horen in de EU, als het in de plaats komt van België.

Het Vlaams Belang erkent het Europees principe van het vrije verkeer van personen, goederen en diensten en kapitaal. Voor de exportnatie Vlaanderen is dat in heel wat sectoren een zegen. Voor bepaalde beroepsgroepen (voorbeeld landbouw) levert de vrijmaking van de interne Europese markt echter geen voordeel op. De Europese land- en tuinbouw verdient dus beschermd te worden tegen de import van producten die niet onder dezelfde voorwaarden en normen geproduceerd worden. De strenge reglementering - bijvoorbeeld op het vlak van voedselveiligheid - waaraan de Europese producenten zich dienen te houden, geeft hen recht op een ernstige prijs voor hun producten. Indien de markt hier niet aan kan voldoen, dan moet er een compensatie komen via publieke middelen, via het Europees Gemeenschappelijk Landbouwbeleid. Desalniettemin pleit het Vlaams Belang principieel voor een terughoudende rol van de overheid in de economie. Indien echter het algemeen belang in het gedrang komt, moet de (Vlaamse) overheid corrigerend kunnen optreden, ook in Europese dossiers.

Het kan niet dat de EU nationale en regionale beleidsklemtonen negeert om een gelijkgeschakeld beleid inzake de bestrijding van werkloosheid en zelfs de sociale zekerheid en de fiscaliteit op te leggen. Het

Vlaams Belang wenst Vlaamse pensioenen te betalen met Vlaamse belastingen. Ook de ziekteverzekering, de kinderbijslagen en de werkloosheidsvergoeding moeten materies van de lidstaten blijven. De lidstaten moeten het stelsel van de sociale zekerheid beheren als een goede huisvader, met oog voor de specifieke demografische, economische en culturele kenmerken van het eigen volk.

2. Vlaanderen in de EMU

Vlaanderen in de Economische en Monetaire Unie (EMU). Ondanks de grote budgettaire en economische verschillen was de eenheidsmunt een relatief stabiele factor in de EU in het eerste decennium van haar bestaan. De schuldencrisis bracht hier verandering in en de discrepanties werden pijnlijk zichtbaar. Budgettair en economisch zwakkere landen werden door de financiële markten zwaar onder vuur genomen. De crisis maakte duidelijk dat de euro meer veronderstelt dan een loutere politieke wensdroom. Een munt kan op termijn maar overleven als de economische en budgettaire basis voldoende solide is. Het Europese Groei- en Stabiliteitspact, de preventieve Europese controle van de nationale begrotingen en de voorziene sancties moeten in principe voldoende garanties bieden om de blijvende sanering van het budgettaire luik te waarborgen. Om de economische groei op lange termijn veilig te stellen, moeten de nationale economieën meer op elkaar afgestemd worden. Meer samenwerking op econo-

misch gebied, met bindende afspraken tussen de EU-landen, zal deze convergentie bevorderen. Dit betekent geenszins dat er een Europese economische regering moet gevormd worden of dat de lidstaten meer bevoegdheden aan Europa moeten afstaan. Meer economische en budgettaire samenwerking binnen de EU zal leiden tot een echt Europees economisch blok met de beste garanties voor de welvaart van alle Europeanen, voor de toekomst van de euro en voor de opvang van externe schokken zoals een nieuwe zware crisis. Althans, dit is de theorie. In realiteit liggen de zaken toch iets moeilijker.

De euro: niet te allen prijze. De muntunie bleek echter niet zo stabiel zoals de eerste jaren van de euro deden vermoeden. Eigenlijk was de constructie wankel van bij aanvang, omdat er geen Europese politieke-monetaire ruimte bestaat, omdat vaste afspraken tussen de deelnemers continu geschonden werden en omdat zelfs bedrog - de vervalste Griekse statistieken - niet geschuwd werd. Het resultaat daarvan was de eurocrisis die verschillende landen en de euro aan de rand van de afgrond bracht.

De redding van de euro werd een massale miljardentransfer van het noorden naar vooral het zuiden, waarbij onder andere België miljarden in de bodemloze Griekse put stort. Aanvankelijk werd beweerd dat het om 'leningen' ging, maar intussen is het wel duidelijk dat het geld véél later dan gepland en wellicht zelfs helemaal nooit, zal terugbetaald worden.

Alleen al in 2010 kostte dat elke Vlaming 278 euro; voor een gezin van vier dus meer dan 1.000 euro. De Eurozone is zo een transferunie naar Belgisch model geworden: zoals de Vlamingen elk jaar miljarden moeten betalen aan de Walen voor de utopie van de 'Belgische solidariteit', zo moeten de noordelijke EU-landen nu jaarlijks miljarden betalen aan vooral zuidelijke EU-landen voor de utopie van de 'Europese solidariteit'. Alleen het Vlaams Belang zegt: dat kan niet.

Wanneer blijkt dat een land zijn verplichtingen niet kan of wil nakomen, zoals Griekenland, dan moet dat land de zone verlaten en opnieuw de eigen nationale munt voeren. Indien de budgettaire basis voldoende hersteld is, het concurrentievermogen en de economische toestand zich terug structureel op het peil van de overige lidstaten bevinden, kan het land opnieuw toetreden tot de eurozone. Vlaanderen is niet de melkkoe van België en kan zich niet veroorloven deze van Europa te worden. Op termijn kan zelfs een 'noordelijke euro' ontstaan op basis van harde, afdwingbare afspraken tussen vrije naties, en Vlaanderen kan en zal daar wat ons betreft deel van uitmaken, maar dit betekent niet dat we de euro te allen prijze willen behouden. Door Wallonië wordt Vlaanderen binnen België echter naar de periferie gesleept. Om te vermijden dat we effectief als een zwak euroland worden bestempeld, is een strenge toepassing van de budgettaire principes zoals geformuleerd in hoofdstuk III noodzakelijk.

Europees Noodfonds. De aanscherping van de budgettaire verplichtingen moet in de toekomst een nieuwe schuldencrisis vermijden. Indien er ondanks alle voorzorgen toch nog een lidstaat financieel gered moet worden, kan er in het uiterste geval een beroep gedaan worden op het Europees Noodfonds, gefinancierd met middelen afkomstig van de eurolanden, de ECB en het IMF.

Het Vlaams Belang is niet gekant tegen solidariteit tussen de Europese volkeren. Dit bestaat trouwens al onder de vorm van de structuurfondsen, waarbij Europese economisch achtergestelde gebieden genieten van Europese financiering om hun problemen aan te pakken. Er is ook steeds de mogelijkheid voor een vorm van vrijwillige solidariteit, waarbij bijvoorbeeld de ene lidstaat een lening aan een andere toekent op basis van bilaterale onderhandelde voorwaarden. Indien dit niet zou volstaan om de problemen op te lossen, kan een land zich in het uiterste geval steeds richten tot het IMF. Het is juist de kerntaak van deze internationale instelling om tijdelijke financiële hulp te verlenen aan landen in probleemsituaties, en daar ze sinds 1945 een omvangrijke expertise op dit vlak heeft opgebouwd, is het voor het Vlaams Belang logisch dat een eventuele financiële tussenkomst gebeurt door en met de middelen van het IMF, dat tevens de voorwaarden bepaalt en de naleving ervan controleert. Een Europees noodfonds kan dan ook niet op de steun van het Vlaams Belang rekenen.

Europese financiering en schuldbeheer. Zoals alle overheden is de Europese Unie constant op zoek naar middelen. Vooraleer er ook maar sprake kan zijn van hogere bijdragen, moet Europa de uitgaven rationaliseren en prioritair de enorme verspilling - zoals de overbodige maandelijkse verhuis van en naar Straatsburg - aanpakken. De invoering van Europese obligaties ter financiering van nationale tekorten is volgens het Vlaams Belang niet aan de orde. Dit zou immers neerkomen op een subsidiëring van budgettaire schuldenaars door degenen die wel een strikt budgettair beleid voeren. De te betalen rente op het schuldpapier zou voor de eerste groep immers dalen en dus de financieringskost drukken, terwijl de tweede groep gestraft zou worden door een stijging van de financieringskost. Kortom, een gezamenlijke financiering zou enkel de transfers binnen de Unie betonneren. Dezelfde redenering geldt voor een Europees schuldbeheer: dit zou in de praktijk neerkomen op een transfer van de lidstaten met een lage schuld naar deze met een hoge schuld, waardoor deze laatsten geen enkele stimulans meer hebben om hun problemen aan te pakken, maar rekenen op de financiële middelen van de spaarzamere collega's. Andermaal: de EU als een uitvergroting van het communautaire België dus.

Het Vlaams Belang wijst de miljardenkostende reddingen en noodfondsen voor eurolanden in problemen af. Wij wensen niet dat er een eengemaakt Europees financieel en monetair beleid komt. Dat zijn

bevoegdheden die toekomen aan de vrije naties. Wij wensen géén Europese leningen of Europese obligaties: wij hebben geen behoefte aan een bijkomende Europese schuldenput, gegraven door kortzichtige politici. Wij willen ook niet dat de EU vanuit Brussel tegen de wil in van een Europees volk brutale besparingen en massale verkoop van overheidseigendom oplegt. Ieder land heeft het recht om zijn eigen samenleving in te richten, maar niet op onze kosten, en als het moet buiten de eurozone.

Europese Centrale Bank. De belangrijkste doelstelling van de ECB is het bewaren van de prijsstabiliteit in de eurozone. In de uitoefening van het monetair beleid - waarvan het rentebeleid het voornaamste is - moet de onafhankelijkheid van de bank gegarandeerd blijven, ook in tijden van financiële turbulentie en/of van zware druk op de eenheidsmunt. Niet-conventionele technieken, zoals rechtstreekse tussenkomsten in de kapitaalmarkten, kunnen dus enkel gebruikt worden in het kader van de prijsstabiliteit. De aankoop van overheidsobligaties louter ter financiering van een bepaalde lidstaat moet uitgesloten blijven, teneinde de onafhankelijkheid en dus de monetaire geloofwaardigheid te bewaren.

Vlaamse fiscale soevereiniteit. Aangezien de landen van de eurozone hun monetaire bevoegdheden aan de Europese Centrale Bank hebben overgedragen, is het uitermate belangrijk dat ze de volle soevereiniteit over hun fiscaal beleid behouden. De fiscaliteit

is namelijk het enige wat nog rest om de nationale economieën, indien nodig, bij te sturen. Het Vlaams Belang verzet zich dan ook tegen de suggesties uit de oude EU-landen die, als antwoord op de lagere belastingtarieven in de nieuwe lidstaten, de fiscaliteit op een hoger Europees niveau willen harmoniseren. Dit zou de beleidsinstrumenten van de afzonderlijke lidstaten nog verder beknotten en de Europese groei - die reeds laag is ten opzichte van de andere regio's - vertragen. In dit rampzalige scenario kan Vlaanderen nooit een soeverein fiscaal beleid ontwikkelen, maar wordt het de facto een vazalstaat van de grote EU-landen Frankrijk en Duitsland.

Geen nieuwe Europese heffingen. Vlaamse fiscale autonomie is noodzakelijk om een optimaal economisch beleid te voeren. Slechts dan kunnen we onze competitiviteit aanzienlijk verbeteren en de concurrentie aangaan met de rest van de EU, maar ook met de rest van de wereld. Vlaamse fiscale bevoegdheden dus in plaats van Europese. Van nieuwe, al dan niet originele Europese heffingen, kan volgens het Vlaams Belang geen sprake zijn.

3. Rechtvaardig en sociaal Europa

Het Vlaams Belang vraagt aandacht voor de asociale gevolgen van ongebreidelde mededinging. Vlaamse kmo's dreigen door de Europese regelgeving in verband met vrije mededinging ernstig in de problemen te geraken. De uitbreiding van de EU dreigt de

Vlaamse kmo's, die onder andere te lijden hebben onder een hoge loonkost, zware schade toe te brengen. Verhuis van de Vlaamse nijverheid naar nieuwe EU-lidstaten en lageloonlanden buiten de EU bedreigt onze welvaart. Uiteraard treft hierbij vooral België schuld, maar deze toestand wijst ook op de gevaren van een ongebreidelde liberalisering.

De grote vrijheden: er moeten grenzen zijn

Vrij verkeer van personen. Het vrije verkeer van personen, geconcretiseerd in de creatie van de Schengenruimte zonder binnengrenzen, is een complete mislukking die enkel leidt tot een constante illegale immigratie en een stroom aan nepasielzoekers. De beloofde versterking van de buitengrenzen is er nooit gekomen; het Europese grensbewakingsagentschap Frontex is een lege doos. Er is dus maar één oplossing: Schengen afschaffen of negeren en opnieuw controles aan de binnengrenzen invoeren. Dit kan trouwens meteen worden ingevoerd aangezien de infrastructuur hiervoor aan grote grensovergangen nog steeds beschikbaar is.

Vrij verkeer van goederen. Het vrije verkeer van goederen leek op het eerste gezicht positief voor onze ondernemingen, maar de realiteit leert dat dit ook een godsgeschenk is geweest aan de internationale georganiseerde misdaad die Europa niet enkel overspoelt met drugs, vals geld en mensenhandel, maar ook met namaakgoederen, fraudecircuits en

nepstatuten. Daarnaast worden bonafide bedrijven in eigen land overspoeld door bijvoorbeeld dumpingpraktijken vanuit China, waarbij onmogelijk kan geconcurreerd worden met een land waar ongestoord dwangarbeid en overheidskapitaal worden ingezet. Er moet dus dringend geïnvesteerd worden in controle en opsporing. Europa moet onverwijld gepaste maatregelen nemen tegen landen die oneerlijk werken.

Vrij verkeer van diensten. Het vrij verkeer van diensten zorgt er dan weer voor dat in bepaalde sectoren (zoals bouw, schoonmaak en transport) de concurrentie voor Vlaamse bedrijven stilaan onhoudbaar wordt. Neponderaannemers, schijnzelfstandigen, bijhuizen van Oost-Europese firma's zorgen ervoor dat de Vlaming uiteindelijk geen werk meer heeft in eigen land. Uiteraard hebben de Vlaamse bedrijven de plicht tot creativiteit en aanpassing aan een wijzigende markt, maar de overheid moet ervoor zorgen dat Vlaamse werknemers arbeid kunnen blijven vinden in eigen land en eigen streek en daarvoor desnoods ook op Europees vlak de nodige aanpassingen eisen.

Wildgroei rechten. Er mag tenslotte ook stilgestaan worden bij de wildgroei aan zogenaamde 'mensenrechten' en 'grondrechten' zoals die gecreëerd wordt door twee internationale rechtbanken, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg en het Europees Hof van Justitie in Luxemburg. De we-

reldvreemde rechtspraak van deze twee ivoren torens zorgt er vandaag voor dat illegalen niet meer mogen opgesloten worden, dat terroristen niet mogen teruggestuurd worden naar hun land van herkomst - omdat ze mogelijk onvriendelijk zouden behandeld worden - en dat een volwaardig immigratiebeleid zo goed als onmogelijk gemaakt wordt.

Voor het Vlaams Belang moet de werking van deze hoven fundamenteel anders en indien dat niet gebeurt, heeft een democratisch verkozen nationale overheid het recht de uitspraken ervan naast zich neer te leggen.

Arbeidsmigratie. Wij vinden het niet vanzelfsprekend dat arbeidsmigranten met een EU-nationaliteit de specificiteit en de kwaliteit van een nationaal sociaal zekerheidsstelsel onder druk kunnen zetten. Een stelsel van sociale zekerheid staat immers niet los van de politieke en culturele geplogenheden in het land in kwestie. Een kenmerk van Europa is immers de zogenaamde 'culturele duurzaamheid'. De Europese lappendeken van staten met specifieke culturele accenten zorgt voor een eerder geringe arbeidsmigratie. Tegelijkertijd betekent de vrijmaking van de markt in de EU-lidstaten dat bedrijven uit Finland en Portugal met elkaar kunnen concurreren. Het vrije verkeer van personen - in tegenstelling tot het vrije verkeer van goederen, diensten en kapitaal - is vrij beperkt in vergelijking met de cultureel meer homogene VS, waar de mobiliteit veel groter is. Gezien de hoge werkloosheid in de oude EU, en in België in het bijzonder, zijn wij

niettemin voorstander van een tijdelijke beperking op arbeidskrachten uit de nieuwe lidstaten. Het Vlaams Belang verzet zich tegen de uitbreiding van sociale zekerheidsrechten van EU- tot niet-EU-vreemdelingen. Het behoud van sociale zekerheidsrechten in de EU voor migrerende werknemers kan slechts voor onderdanen van lidstaten van de EU.

Regelneverij. Een stortvloed aan wetten en reglementeringen zorgt niet voor meer rechtszekerheid. Integendeel zelfs, de administratieve overdruk zorgt voor tegenstrijdige bepalingen op verschillende overheidsniveaus en werkt enkel verwarring in de hand. Overdreven regelneverij leidt daarenboven tot concurrentievervalsing. Vlaanderen voert bijvoorbeeld een bijzonder streng milieubeleid, zeker in vergelijking met andere Europese lidstaten. Door strenge milieunormen te hanteren, ontmoedigt Vlaanderen het ondernemerschap. Nochtans is milieu een duidelijk voorbeeld van een politieke bevoegdheid die voor een groot gedeelte op het Europese niveau thuishoort en waarvoor dus een gelijke reglementering voor de lidstaten zou moeten gelden. Meer algemeen is het Vlaams Belang geen voorstander van een beleid dat strenger is dan Europees overeengekomen zonder dat hiervoor een objectieve reden is.

4. Wereldhandel op basis van wederkerigheid

Vlaanderen in de wereld. De Europese economische uitdaging evolueert gestaag maar zeker naar een

mondiale uitdaging. Dat betekent uiteraard onder meer dat Vlaanderen, in het centrum van Europa, pleitbezorger moet zijn van een assertieve politiek van de EU in de economische sfeer, mede op grond van de centrale geopolitieke situering van de Europese ruimte. Europa moet zijn diensten en producten wereldwijd kunnen aanbieden, en vanuit zijn centrale positie op een kruispunt van vele continenten moet Europa deze vrijheid kunnen afdwingen. Dat kan best door onderhandelingen op voet van gelijkheid met de Amerikanen, de Aziaten en andere economische blokken. Van handelsoorlogen wordt niemand beter.

Om op de mondiale uitdaging adequaat een antwoord te bieden, moet Vlaanderen maximaal gebruik maken van zijn troeven, met de nadruk op innovatie zonder daarbij traditionele sectoren uit het oog te verliezen. Daarnaast moet Vlaanderen een synergie zoeken van de uitbouw van een zelfbewuste Vlaamse identiteit en internationale openheid. Vlaanderen moet hiervoor rechtstreeks zijn belangen kunnen vertegenwoordigen op nationaal, op Europees en op mondiaal niveau. De Ordelijke Opdeling van België en de vorming van de Vlaamse Republiek zijn dan ook de enige consequentie en beste garantie om onze economie en bijgevolg welvaart en welzijn veilig te stellen voor de toekomst.

Vrije markt en vrijhandel. Wij zijn voorstander van een gecontroleerde vrije concurrentie op een wereld-

markt van goederen en diensten. Toch bepleiten wij een aparte aanpak voor sectoren die een nationaal en strategisch belang hebben, zoals energie, gas en land- en tuinbouw. Het kan voor het Vlaams Belang in ieder geval niet dat landbouw meegenomen wordt als gewone economische tak binnen de Wereldhandelsonderhandeling. De land- en tuinbouw vormt een aparte sector die een aparte benadering moet krijgen op alle niveaus en zeker bij het bespreken van bilaterale handelsakkoorden die een directe impact zouden hebben op de eigen Europese landbouw. Inzake de energiebevoorrading moet erover worden gewaakt dat Vlaanderen niet volledig afhankelijk wordt van het buitenland. Momenteel proberen enkele pan-Europese productiebedrijven de markt steeds meer onder elkaar te verdelen. Hoewel de EU tracht prijsafspraken te voorkomen, is de beste garantie voor een goede kwaliteit en een schappelijke prijs een werkelijk vrije markt. In de vrijhandel verdienen wederkerigheid en gelijkwaardigheid respect.

Wederkerigheid. Het wederkerigheidsbeginsel dat wij verdedigen, betekent dat Vlaanderen, een open economie, bij voorkeur zaken moet doen met andere open economieën. Dat geldt uiteraard ook voor de EU in haar geheel. Wanneer een land of regio zijn markt tracht af te sluiten, moet Europa adequaat reageren. Eerlijke vrije handel is evenwel maar mogelijk met landen met gelijklopende sociaaleconomische inzichten. Zonder deze beperking zijn ontsporingen van een ongebreidelde vrijhandel, zoals sociale dum-

ping en delokalisatie, niet te vermijden. We willen niet dat Europa een economisch eiland wordt. Wij eisen wel dat de concurrentie met gelijke middelen kan gevoerd worden. Men kan immers niet van onze arbeiders verwachten dat ze in concurrentie treden met landen waar dwangarbeid of kinderarbeid bestaat, waar een totaal kostenvervalsend systeem bestaat of waar zelfs helemaal geen sociaal systeem bestaat. Het Vlaams Belang pleit er dan ook voor dat we onze markten niet openstellen voor producten uit landen die geen gelijkaardige normen hanteren en dat Europa, indien nodig, hierbij de belangen van de lidstaten beschermt.

Europa moet er zich overigens voor hoeden zich kapot te reguleren in de steeds veranderende wereldmarkt. Europese normen, regels, fiscaliteit, enzovoorts zijn vaak strenger dan gebruikelijk in de rest van de wereld, waardoor Europese bedrijven reeds bij aanvang met een aanzienlijk concurrentienadeel geconfronteerd worden. Europa moet meer aandacht hebben voor de praktische gevolgen van de overdreven normering en regelgeving en moet zijn plaats steeds bevestigen tussen de economische herschikking door de opkomst van de nieuwe economieën.

Open en internationaal gerichte handelspolitiek. Aangezien de Vlaamse economie open en internationaal gericht is, levert de buitenlandse handel een belangrijke bijdrage aan de groei ervan. Onze export

gaat voor ongeveer de helft naar Duitsland, Frankrijk en Nederland. In totaal gaat drie kwart van de uitvoer naar EU-lidstaten. Vlaanderen moet dus prioritair zijn concurrentiepositie binnen de EU27 versterken.

De handelspolitiek - en meer bepaald de export - is vooral een zaak van de bedrijven. Multinationale bedrijven in Vlaanderen beschikken vanzelfsprekend reeds over de expertise om succesvol te exporteren, maar juist door hun internationale ervaring is het risico op delokalisatie nooit ver weg. De overheid moet zich vooral richten op de ondersteuning van de exporterende Vlaamse bedrijven en hen de weg wijzen naar nieuwe markten en opportuniteiten. Tevens moet ze andere bedrijven aanmoedigen om de stap naar export te zetten, maximale informatie verstrekken, promotieactiviteiten organiseren en ondersteunen en de merknaam 'Vlaanderen' promoten in het buitenland. Een beleid dat zich beperkt tot handelspromotie heeft echter geen zin als het niet ingebed is in een algemeen buitenlands beleid. Vlaanderen moet derhalve ook politiek meer op de kaart gezet worden ('trade follows the flag').

Performante douanediensten. Momenteel worden de douanediensten stiefmoederlijk behandeld binnen de FOD Financiën. Nochtans is een goede werking van de douane een noodzakelijke schakel in de intracommunautaire en internationale handel. Zo moeten de douanediensten van de zeehavens, naar

analogie met het douanekantoor op de luchthaven van Zaventem (Brucargo), continu bemand zijn. De technische infrastructuur moet de diensten in staat stellen de controle- en inningstaken uit te voeren zonder dat de normale handelstransacties vertragingen oplopen. Naast arbeidsflexibiliteit en klantgerichtheid moet de FOD Financiën werken aan een modernisering van de Wet op Douane & Accijnzen, met een bijzondere aandacht voor technologische toepassingen. Bij de omzetting van Europese regelgeving in nationale wetgeving, moet men de concurrentiepositie vrijwaren door de regels te toetsen aan deze in de buurlanden.

Sinds ons economisch congres van 2005 - ‘Ondernemend Vlaanderen: welvaart voor iedereen!’ - is de sociaaleconomische realiteit drastisch veranderd. Het Vlaams Belang heeft over de bankencrisis en de financiële crisis, de eurocrisis en de Europese crisis, de vergrijzing, de evoluties in onder meer China en de Verenigde Staten actief zijn zeg gedaan, zowel in de verschillende parlementen als in zijn publicaties - waaronder niet in de laatste plaats in het door vriend en vijand gewaardeerde ‘Financieel-Economische Commentaren’. Daardoor is de partij nu in staat om de sociale en economische standpunten te bundelen in een nieuw sociaaleconomisch programma.

Het Vlaams Belang blijft de partij van de ondernemingen in een ondernemend Vlaanderen. Maar de dimensie van solidariteit neemt in onze standpunten een heel eigen en belangrijke plaats in. Daardoor ontstaat een heel andere visie dan degene die de meeste van onze politieke tegenstanders te zien geven, vastgeroest in hun socialisme of blindweg doorhollend in (neo-)liberale richting, meestal met een kritiekloze aanbidding van de Europese Unie.

Voorzitter Bruno Valkeniers op het symposium (3 maart 2012), waar de partij de tekst van dit programma vastlegde.